

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 7 Ἀπριλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Βεβαιότατα, εἶπε ὁ πλοίαρχος.
ἔτσι εἶναι ὁ κανονισμός.

— Μ' αὐτὸ εἶναι σκληρότατο!..
Ἐδῶ ἔχουμε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ μὴν εἶναι ἔνοχος παρὰ μέθης
ἢ βλακείας. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐξε-
τάσουν, χωρὶς νὰκοῦσουν τὶς δικαιο-
λογίες του, τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ κάμῃ
τὸ γῦρο τοῦ κόσμου μὲ τὰ σίδερα
στὰ πόδια;

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρύ, ποὺ κα-
θὼς εἶπαμε, ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος,
ἀναγνώρισε πὼς ὁ Παῦλος εἶχε δι-
κιο. Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες στιγ-
μές, εἶπε:

— Ἐέρετε λοιπὸν τί νὰ κάμουμε;
Θὰ συγκροτήσουμε ἀμέσως δικαστή-
ριο νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸν κρίνῃ.
Σὰς διορίζω μάλιστα ἀπὸ τώρα συνή-
γορό του.

— Ἐμένα, κύριε πλοίαρχε; Μὰ
δὲν εἶμαι δικηγόρος.

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ὁ ἄνθρω-
πος ποὺ μπήκε στὸ πλοῖο χωρὶς ἄ-
δεια, ἔχει βέβαια ἄδικο. Ἀλλὰ δὲν
χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς δικηγόρος
γιὰ νὰ τὸν υπερασπισθῇ. Μὲ τὴν ἀ-
πλὴ λογικὴν μπορεῖ νὰ βρῇ ἐλαφρυ-
τικά καὶ νὰ τὰ παρουσιάσῃ στὸ δι-
καστήριο μὲ κάποια εὐγλωττία.

— Δεχθῆτε, ξάδερφε! εἶπε τότε ἡ
Ἀνθή. Ἄν ὁ κ. πλοίαρχος μᾶς ἐπι-
τρέψῃ νὰ παρευρεθοῦμε στὴ δίκη, θὰ
σὰς ἀκούσουμε μὲ μεγάλη εὐχαρί-
στηση.

— Ναι, ναι. Παῦλε, νὰ δεχθῆς!
φώναξε κι' ὁ Χάνδος.

Κι' ὁ Παῦλος δέχθηκε.

— Θάμαστε λοιπὸν καὶ μεῖς; ρώ-
τησε ἡ Ἀνθή.

— Τὸ ἀκροατήριο δὲν ἀπαγορεύε-
ται, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Θὰ
σὰς δώσω μάλιστα θέσεις πίσω ἀπὸ
τοὺς συνέδρους.

Ἡ Ἀνθὴ χειροκρότησε: θάταν με-
γάλη διασκέδαση καὶ γι' αὐτὴν καὶ
γιὰ ὅλους τοὺς ταξιδιώτες.

Ὁ Παῦλος ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ
συνεννοηθῇ μὲ τὸν ὑπόδικον, γιὰ νὰ
ἰδῇ τί λόγους εἶχε νὰ προβάλλῃ πρὸς
υπεράσπισιν. Ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τὶς
ἀναγκαῖες διαταγές, καὶ κατὰ τὶς δυὸ
ἢ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πλοίου βρέ-
θηκε μεταμορφωμένη σὲ δικαστήριο.
Στὸ βάθος, ἓνα μεγάλο τραπέζι μὲ
πράσινα σκέπασμα, ὀλόγυρα πολυ-
θρόνες γιὰ τὸ συμβούλιο, μπροστὰ
ἓνα τραπεζάκι γιὰ τὸν συνήγορον, ἓν'
ἄλλο γιὰ τὸν κατήγορον — τὸν εἰσαγ-
γελέα νὰ ποῦμε, πρὸς πίσω ἓνα σκα-
μνὶ γιὰ τὸν ὑπόδικον, καθίσματα γιὰ
τοὺς προνομιούχους ἀκροατὲς καὶ
χῶρος κενὸς γιὰ τὸ πλῆθος.

Στὶς τρεῖς, ἡ κυρία Ὁμόλλου καὶ
ἡ μὲς Ἀνθὴ, λαμπροστολισμένες, ἤρ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Προσοχή, παιδιὰ, ἀκίνητα! Τώρα θὰ σὰς πάρῃ ἡ μηχανὴ καὶ θὰ
ἰδῆτε τὰ προσωπάκια σας στὴ «Διάπλασι»!

θαν και κάθισαν πίσω από την πολυθρόνα του προέδρου. Ο κ. Κλοακέν, ο συνταγματάρχης Ουγγέν, ο ταγματάρχης κι' άλλοι αξιωματικοί πήραν τις θέσεις τους. Ο υποπλοίαρχος της «Ήρας» ανέλαβε χρέη κατηγορού. Ο κενός χώρος γέμισε από υπαξιωματικούς και ναύτες. Οι πόρτες και τα παράθυρα έμειναν ανοιχτά. Τελευταίος εκάθισε ο Παύλος, κι' άμέσως άρχισε ή συνεδρίαση.

Ο πρόεδρος — δηλαδή ο πλοίαρχος Μανκαρό — έδωσε διαταγή να φέρουν τον κατηγορούμενο.

Ένας μαύρος άνθρωπος, άδυνατισμένος, μισόγυμνος, κουρελιάρης, μπήκε με δυο στρατιώτες και κάθισε στο σκαμνί, πίσω απ' το συνήγορό του. Ήταν πραγματικά μαύρος, μιγάς, ή απλώς καρβουνικουβαλγής, μαυρισμένος δάκκερος από καρβουνόσκονη; Δύσκολο να καταλάβη κανένας.

Κατηγορούμενος, είπε ο πρόεδρος. Σήκω έπάνω. Πώς λέγεσαι;

Ο άνθρωπος δεν κουνήθηκε. Οι δυο στρατιώτες τον έπιασαν από τους ώμους και τον σήκωσαν. Ο πρόεδρος τον ξαναρώτησε, μά ή έρώτηση έμεινε πάλι χωρίς απάντηση.

Μιλείς κογχικινεζικά; τον ρώτησε ένας από τους συνέδρους σε καθαρή άνωματική γλώσσα.

Ο άνθρωπος έμεινε άφωνος.

Ο κατηγορούμενος γνωρίζει λίγες γαλλικές λέξεις, είπε τότε ο Παύλος. Άν κατάλαβα καλά, ονομάζεται Χό-Τό, ή κάτι τέτοιο, και κουβαλούσε κάρβουνα στο λιμένα της Σαϊγκόν.

Ο πρόεδρος έδωσε το λόγο στον κατηγορο. Ο υποπλοίαρχος της «Ήρας» υποστήριξε πως έπρεπε να έφαρμολή αύστηρά και κατά γράμμα ο κανονισμός. Άφου ο υπόδικος μπήκε κρυφά στο πλοίο και πιάστηκε την ώρα που προσπαθούσε να τρυπήσει σε μια αποθήκη με τρόφιμα, για να μπορέσει να ταξιδέψει κρυμμένος και χωρίς να πεθάνη της πείνας, έπρεπε να τον κρατήσουν σιδηροδέσμιο, ώσότου θά μπορούσαν να τον παραδώσουν στον εισαγγελέα της Σαϊγκόν, που ήταν ο μόνος άρμόδιος να εξετάσει ποιός είναι κι' από που έρχεται.

Ο κατηγορος ξανακάθισε κι' ο πρόεδρος έδωσε το λόγο στο συνήγορο.

Ο Παύλος υποστήριξε πως ο κατηγορούμενος ήταν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, παρίας, μισοάγιος και μισοηλίθιος, πού, κουβαλώντας κάρβουνα στην «Ήρα», μαζί με άλλους ιθαγενείς, έμεινε μέσα χωρίς να το καταλάβη, ή ξεχάστηκε από τους

συντρόφους του. Ό,τι έκαμε, δεν φαινόταν να το έκαμε με δόλο, με σκοπό — να ταξιδέψει π. χ. άναυλα ως εκεί που ήθελε να πάη. Τόν παραδώσουν βέβαια στον εισαγγελέα της Σαϊγκόν, όπως είπε και ο κατηγορος, να μη τον αφήσουν να βγεί σε κανένα διάμεσο λιμένα' όχι όμως και να τον αναγκάσουν να κάμει τόσο ταξίδι, ξαπλωμένος στο άμπάρι με τα σίδερα στα πόδια. Αυτό ήταν σκληρό και άδικο. Κι' αν ακόμα ο άνθρωπος ήταν ένοχος, αρκετά είχε τιμωρηθί, 70 δάκκερες ήμέρες. Κι' ο Παύλος επρότεινε να τον αφήσουν ελεύθερο μέσα στο πλοίο, υπό επίτηρσιν βέβαια, να αναπνεύσει σαν τους άλλους τον θαλάσσιο αέρα, για να μπορεί να εργάζεται και να βγάλει το ψωμί του, βοηθώντας τους θεμαστές στο βαρύ τους έργο.

Ύστερ' από τη σύντομη αυτή αγόρευση του Παύλου, το δικαστήριο έκαμε μια χαμηλόφωνη συνδιάσκεψη και, ύστερα από τρία λεπτά, ο πρόεδρος είπε δυνατά την απόφαση: Τό δικαστήριο, παμφηφεί σχεδόν — γιατί μόνο ένας από τους συνέδρους έψήφισε κατά — παραδεχόταν την πρόταση του συνήγορου και κήρυττε τον κατηγορούμενο υπό επίτηρσιν.

Τό ακροατήριο χειροκρότησε κι' ο Παύλος δέχθηκε θερμότατα συγχαρητήρια για την επιτυχία του.

Ύστερ' από δυο-τρεις ήμέρες, ή Άνθή ρώτησε τον ξάδερφό της τί έκανε ο πελάτης του κι' έμαθε με χαρά πως κουβαλούσε κάρβουνα για την άτμομηχανή.

— Αλήθεια, είπε ή νέα, ακόμη δεν έπισκεφθήκαμε το μηχανοστάσιο. Πλοίαρχε, μάς επιτρέπετε να κατεβούμε;

— Εύχαρίστως, είπε ο πλοίαρχος. Μάλιστα σας συνοδεύω.

Κατέβηκαν δλοι στίς μηχανές, κι' εκεί, ανάμεσα σε τόσα άλλα αξιοθαύμαστα ή αξιοπερίεργα, είδαν και τον Χό-Τό, που προδ' όλίγου είχε πιάσει εργασία, ελεύθερος τώρα πιά ο κακόμοιρος, άλλ' ακόμη πιδ ρυπαρός και μαύρος.

ΙΑ'.

Η έκρηξη

Ύστερ' από δυο ήμέρες, κατά το μεσημέρι, ήταν μαζεμένοι στο κατάρωμα της πλώρας. Πλησίαζε ή ώρα του στίγματος — του γεωγραφικού δηλαδή σημείου όπου βρισκόταν το πλοίο — και την εργασία αυτή παρακολουθούσαν δλοι μ' ενδιαφέρον. Κι' αυτός ακόμα ο ταγματάρχης Όμολλού, δεν βαριόταν να αντιγράψει το τοιχοκολλημένο δελτίο και σημειώση με προσοχή το στίγμα στο ναυτικό

του χάρτη. Μια τεθλασμένη γραμμή, που περνούσε από τα διάφορα αυτά σημεία, έδειχνε την πορεία της «Ήρας».

Οι αξιωματικοί, με τα ρολόγια στο χέρι, περίμεναν νάρθη ή ήλιος κάθετα στην οριζόντια γραμμή. Επικρατούσε γαλήνη και ζέστη άφορητη. Κανένα φύσημα, το ελάχιστο, δεν ρυτίδωνε την επιφάνεια της θάλασσας που έμοιαζε σ' ήλμνη από λυωμένο μετάλλο. Γι' αυτό τα πανιά ήταν άχρηστα κι' ή «Ήρα» προχωρούσε μόνο με τη μηχανή της, αφήνοντας πίσω της σύννεφα μαύρου καπνού.

Χτύπησε μεσημέρι. Άμέσως έγινε σιγή. Όλα τα δίοπτρα γύρισαν προς τάπάνω κι' οι αξιωματικοί, σε διάφορες θέσεις, σημείωναν καθέννας χωριστά τις παρατηρήσεις του. Σε λίγο το δελτίο ήταν έτοιμο κι' ο ταγματάρχης Όμολλού το άντέγραψε πιστά.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Τό βαπόρι σφύριξε. Σκόρπισε με την ήλικά του ακόμη λίγους δαντελένιους άφρους. Έδγαλε τη στερνή του άνάσα — ένα μαύρο καπνό που άνέβηκε σε πυκνές τολύπες. Κι' ή άγκυρα βούτηξε στο νερό.

Τρεις γλάροι που λιχνίζονταν σ' αδύναμο κύμα φτερούγισαν σιμά και βάλθηκαν να γυροφέρνουν το σκαρί του.

Κάποιες καρδιές κύπησαν στο μεγάλο κι' ήλιόβολο λιμάνι. Νάρθε τάχα με τοϋτο το βαπόρι αυτός που καρτερούν; Άνάμεσα στον κόσμο που προσμένει, χωμένος, κάποιον και γώ καρτερούσα.

Στο πλάι μου βρισκόταν μια μάννα, μια μάννα στα μαύρα. Σκούρο μαντύλι φορούσε στο κεφάλι. Και στο μέτωπο τρεις βαθιές ρυτίδες είχε χαράξη του Πόνου τζέλετρι. Έσυρε τα πόδια της ως το λιμάνι προσμένοντας το μοναχογιό της που ζούσε στα ξένα, το μόνο δικό της που ο Χάρος της είχε αφήσει. Έδώ και κάμποσες μέρες είχε λάβει κάποιο του γράμμα — απάντηση σ' ένα δικό της που τον ήκέτευε νάρθη, γιατί πεθύμησε να τον ξαναδθί ύστερα από τόσα χρόνια και για στερνή ίσως φορά — κάποιο του γράμμα που γράφε πως θάρθη. Κι' από κείνη την ήμέρα κάθε φορά που έρχότανε πλοίο σερνόταν ως το λιμάνι. Νάρθε τάχα με τοϋτο το βαπόρι;

Παρέκει βρισκόταν κάποιος φτωχός άδερφός. Είχε γράμμα πως αυτή

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'. — Χαμένοι στο δάσος

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Ποϋ ήταν και δεν φαινονταν ο Μπέμπης κι' ο Νίκος;

Άπλούστατα, παίζοντας είχαν προχωρήσει, είχαν απομακρυνθεί — τόσο πολύ, που δεν ήξεραν πιά να γυρίσουν. Ούτε άκουγαν, από τη μεγάλη απόσταση, τις φωνές της Μπέμπας για να οδηγηθούν. Περπατούσαν, έτρεχαν μάλιστα, αλλά τα δρομάκια μέσα στο δάσος ήταν περίπλοκα και, άντι να πλησιάζουν προς το σπίτι της θείας και προς το χωριό, μακραιναν όλοένα.

— Δεν θά βρούμε ποτέ το δρόμο, είπε ο Νίκος. Τί να κάμουμε;

— Να σταθούμε εδώ και να περιμένουμε ως που νάρθουν να μάς πάρουν, είπε ο Μπέμπης.

— Και ποϋ θά μάς βρουν; είπε ο Νίκος. Καλύτερα να περπατούμε.

Μπορεί να βρούμε απ' το δάσος, να βρεθούμε σε άνοιχτο δρόμο και να μάς ιδούν.

— Μά είμαι κουρασμένος.

— Κι' εγώ είμαι, μά πρέπει να περπατήσουμε. Έλα, δός μου το χέρι σου, έμπρός!

Κι' εξακολούθησαν να περπατούν στην τύχη. Τό δειλινό είχε προχωρήσει και μέσα στο δάσος ήταν ακόμα πιο σκοτεινό. Σε λίγο δεν έβλεπαν καλά να περπατούν κι' άρχισαν να φοβούνται τα δέντρα, τους θάμνους και τις στριγγιές των νυχτοπουλιών. Κι' ούτε άνθρωπος πουθενά, ούτε καλύβα, ούτε φως...

Στο μεταξύ ή Μπέμπα, αφού απελπίστηκε να τους φωνάξει, γύρισε μόνη στο σπίτι κι' είπε στη θεία της πως ο Μπέμπης κι' ο Νίκος χάθηκαν. Άρχισαν τότε να ψάχνουν στο δάσος σαν τρελλοί. Τηλεφώνησαν κιόλα στο χωριό, στην αστυνομία, που έστειλε κι' αυτή δυο-τρεις χωροφύλακες να βρουν τα χαμένα παιδιά. Τοϋ κάκου! Πέρασαν ώρες, νύχτωσε, κι' ακόμα να βρεθούν ο Μπέμπης κι' ο Νίκος!

Γιατί περπατώντας πάντα στην τύχη, είχαν φτάσει σε άκροδασιά κι' είχαν βγει σ' ένα μεγάλο δρόμο. Κι' αν οι ύπηρέτες κι' οι χωροφύλακες τους γύρευαν μέσα στο δάσος, όχι και πολύ μακριά από το σπίτι της θείας, αυτοί τώρα περπατούσαν σ' εκείνο το δρόμο που ήταν απ' το αντίθετο μέρος κι' οδηγούσε σ' άλλο χωριό!

Εκείνη την ώρα ήταν έσημος και σκοτεινός. Ούτε άνθρωπος περνούσε, ούτε κάρο, ούτε αυτοκίνητο. Τα παιδιά είχαν αποκάμει. Και κάθισαν στον όχθο, με την ήλπίδα πως κάποιος θά περνούσε επιτέλους να τα οδηγήσει, για να γυρίσουν στο σπίτι.

Και νά, σε λίγο πέρασε ένα μικρό αυτοκίνητο. Άλλά έτρεχε τόσο πολύ, ώστε οι άνθρωποι που ήταν μέσα ούτε είδαν τα παιδιά ούτε τάκουσαν.

— "Αμα περάση άλλο, είπε ο Νίκος, πρέπει να σταθούμε στο φως, να φωνάζουμε πιο δυνατά, να κάνουμε σινιάλα. Έτσι μπορεί να μάς ιδούν.

Πραγματικώς, σε λίγο φάνηκε από μακριά ένα πολύ μεγάλο αυτοκίνητο με πολύ ζωηρά φανάρια. Αμέσως έτρεξαν στο φως κι' άρχισαν να φωνάζουν κουνώντας τα μαντήλια τους. Ο σωφὸρ τοὺς εἶδε, τὸ αυτοκίνητο στάθηκε.

— Τί θέλετε, παιδιά; . . Μὴ χάσατε τὸ δρόμο σας; ρώτησε ἕνας εὐγενικὸς κύριος ἀπὸ μέσα.

Τοῦ διηγήθηκαν τὴν περιπέτειά τους καὶ τοῦ εἶπαν πῶς λεγόταν ἡ θειά τους καὶ ποῦ ἦταν ἡ βίλλα της. Εὐτυχῶς, ὁ εὐγενικὸς κύριος τὴν ἤξερε. Καὶ παίρνοντας τὰ χαμένα παιδιά στὸ αυτοκίνητο, τὰ γύρισε στὸ σπίτι σὲ πέντε λεπτά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Τὰ παλιὰ χρόνια, ζοῦσε ἕνας βασιλιάς ποὺ λεγόταν Μίδα. Ὁ Μίδα ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς καὶ δίκαιος βασιλιάς καὶ ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί του τὸν ἀγαποῦσαν. Εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ ὠραῖο παλάτι. Εἶχε ἀμέτρητους θησαυροὺς, χρυσάφι, διαμάντια. Κι' ὅμως ὁ ἴδιος δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Ἦθελε νὰ ἔχῃ ἀκόμη περισσότερα πλοῦτη. Αὐτὰ ποὺ εἶχε δὲν τοῦ φαίνονταν ἀρκετὰ!

Κάποια φορὰ ὁ θεὸς Διόνυσος βγήκε μαζί με τὴν ἀκολουθία του περίπατο σ' ἕνα δάσος ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ παλάτι τοῦ Μίδα. Μαζί τους κι' ὁ γέρο Σειληνός, ποὺ εἶχε ἀναθρέψει τὸν Διόνυσο, καὶ γι' αὐτὸ κι' ἐκείνος τὸν ἀγαποῦσε σὺν νάτανε πατέρας του.

Ὁ νέος θεὸς ἔτρεχε κι' ἐπαιζε μαζί με τοὺς εὐθυμοὺς συντρόφους του μέσα στὸ δάσος, μὰ ὁ καίμενος ὁ γέρος δὲν μπορούσε νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω τους. Σὲ λίγο λοιπὸν τοὺς ἔχασε. Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ δάσος, γιὰ νὰ τὸς βρῇ κι' ὁ δρόμος του τὸν ἔβγαλε μπρὸς στὸ παλάτι τοῦ Μίδα. Ἐκεῖ τὸν εἶδαν δύο μικροὶ ὑπηρέτες καὶ ἀρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ νὰ τοῦ κάνουν ἀσχημα ἀστεῖα.

Ὁ βασιλιάς Μίδα ἀκουσε τὴν φασαρία ποὺ γινόταν κάτω κι' ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Μόλις λοιπὸν ἀντίκρυσε τὰ δύο κακόπαιδα ποὺ βασάνιζαν τὸν καίμενο τὸ γέρο, τὰ μάλωσε καὶ τὰ ἔδιωξε καὶ πῆρε τὸ Σειληνὸ, τὸν ἔβαλε μέσα στὸ παλάτι του καὶ τὸν περιποιήθηκε.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Διόνυσος, ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζε με τοὺς φίλους του, εἶδε πῶς ὁ Σειληνὸς δὲν ἦταν μαζί του. Ἀνησυχῆσε πολὺ, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως εἶχε πάθει κανένα κακό, καὶ ἀρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Ἐψάξε παντοῦ ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενὰ καὶ στὸ τέλος ἔφτασε στὸ παλάτι τοῦ Μίδα. Ἐκεῖ εἶδε τὸν Σειληνὸ καθισμένον

σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τὸν βασιλιά νὰ τὸν περιποιέται. Ἐτρεξε λοιπὸν κοντὰ τους καὶ εὐχαρίστησε τὸν βασιλιά γιὰ τὴν καλὸσύνῃ του. Ὅταν μάλιστα Σειληνὸς τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε τραβῆξαι ἀπὸ τὰ παιδιά καὶ πῶς ἔτρεξε ὁ Μίδα καὶ τὸν γλίτωσε ἀπ' τὰ χέρια τους, ὁ Διόνυσος δὲν ἤξερε με τί τρόπο νὰ τοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

— Γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, εἶπε στὸν Μίδα, ἀξίζει νὰ ἀνταμειφθῇς. Πές μου τί ἐπιθυμία ἔχεις καὶ θὰ σοῦ ἐκπληρωθῇ ἀμέσως.

Ὁ Μίδα δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ πῇ ἀπ' τὴν χαρὰ του. Ἀλήθεια ἦταν αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ὁ Διόνυσος: Ἀλλὰ ποῖα ἄλλη ἐπιθυμία μπορούσε νὰ ἔχῃ παρὰ νὰ ποκτήσῃ ἀκόμη περισσότερους θησαυροὺς ἀπ' ὅσους εἶχε; Χωρὶς λοιπὸν νὰ διστάσῃ καθόλου, ἀπάντησε ἀμέσως στὸν Διόνυσο:

— Ἡ μεγαλύτερή μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ ποκτήσῃ τόσα πλοῦτη, ὅσα δὲν ἔχει κανένας ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμον. Ὅ, ἤθελα λοιπὸν ὅποιο πᾶγμα πιάνω στὰ χέρια μου, νὰ γίνεται χρυσάφι.

— Αὐτὴ εἶναι σ' ἀλήθεια ἡ ἐπιθυμία σου; εἶπε ὁ Διόνυσος. Σκέψου καλὰ προτοῦ νὰ τὸ ἀποφασίσῃς. Γιατί ὕστερα μπορεῖ νὰ μετανοιώσῃς καὶ θὰ εἶναι πιά ἀργά.

— Ὅχι, δὲν θὰ μετανοιώσω, εἶπε ὁ Μίδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου καὶ αὐτὴν θέλω νὰ μοῦ ἐκπληρώσῃς.

— Καλὰ, ἂς γίνῃ λοιπὸν ὅπως τὸ θέλεις, εἶπε ὁ θεὸς καὶ ἐξαφανίστηκε.

Ὅταν ὁ Μίδα ἔμεινε μόνος του, δὲν ἤξερε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἂν ὅσα εἶχε δεῖ, ἦταν ὄνειρο ἢ ἀλήθεια. Ὑστερα ὅμως θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεση τοῦ Διονύσου καὶ θέλησε νὰ ἰδῇ ἂν ὁ θεὸς εἶχε κρατήσει τὸν λόγον του.

Ἐπιασε λοιπὸν τὸ πρῶτο πᾶγμα ποὺ βρέθηκε στὰ χέρια του, ἕνα γυάλινο ποτήρι, καὶ ὡς θαύμα! Στὴ στιγμὴ τὸ ποτήρι εἶνε δόλοχρυσον. Ἀκούμπησε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ κάθισμα ποὺ καθόταν, καὶ τὸ κάθισμα

ἔγινε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω χρυσό!

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ Μίδα. Τώρα θὰ γινόταν ὁ πιδ πλοῦσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ μεγαλύτερή του ἐπιθυμία εἶχε ἐκπληρωθεῖ. Ἀρχισε νὰ πιάνῃ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονταν γύρω του καὶ ὅλα γίνονταν χρυσά μόνις τὰ ἀγγίζει με τὸ χέρι του. Ὅποια πέτρα ἔπιανε γινόταν ἕνα βαρὺ καὶ λαμπερὸ κομμάτι χρυσάφι, οἱ τοῖχοι τοῦ παλατιοῦ τοῦ ἔγιναν χρυσοί, τὰ τραπέζια του, οἱ καρέκλες του, ὅλα ὅλα, ἔγιναν δόλοχρυσά! . .

Τότε ὁ Μίδα, γεμάτος χαρὰ, ἐφώνησε τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ ἐτοιμάσετε τὰ καλύτερα φαγιά, νὰ στρώσετε ἕνα μεγάλο τραπέζι, καὶ νὰ καλέσετε ὅλους τοὺς ἀρχόντες, γιὰτὶ θέλω σήμερα νὰ γιορτάσω τὴν πιδ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου.

Ἀμέσως ἔτρεξαν ὅλοι οἱ ὑπηρέτες καὶ ἐτοίμασαν τὰ ὠραιότερα φαγιά ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ἔστρωσαν ἕνα ὠραῖο τραπέζι μ' ὀλόχρυσον σερβίτσια, καὶ κάλεσαν ὅλους τοὺς ἀρχόντες.

Ὅταν μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι, κάθισαν στὸ τραπέζι, καὶ στὴν πρώτη θέση, ἐννοεῖται κάθισε ὁ Μίδα. Εἶχε μιὰ πείνα φοβερὴ κι' ὅσο ἔβλεπε τὰ ὠραῖα ἐκείνα φαγητά, τόσο περισσότερο τοῦ ἀνοιγε ἡ ὀρεξη.

Μόλις ὅμως δοκίμασε νὰ βάλῃ στὸ στόμα του ἕνα κομμάτι ψωμί, κόντεψε νὰ σπῆσῃ τὰ δόντια του. Τὸ ψωμί του εἶχε γίνει χρυσάφι! Δὲν τρωγόταν πιά! Θέλησε νὰ κόψῃ ἕνα κομμάτι κρέας, ἀλλὰ καὶ τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ πηροῦνι του καὶ τὸ κρέας μαζί ἔγιναν ὅλα χρυσά! Δοκίμασε νὰ πιῇ λίγο κρασί, ἀλλὰ μέσα στὸ ὀλόχρυσον ποτήρι του δὲν βρισκόταν παρὰ ἕνα στερεὸ κομμάτι χρυσάφι. Οἱ ἄλλοι προσκαλεσμένοι ἔτρωγαν κι' ἐπιναν μ' ὅλη τους τὴν ὄρεξη. Μόνον αὐτὸς δὲν μπορούσε οὔτε μιὰ μπουκιὰ ψωμί νὰ φάῃ, οὔτε μιὰ γουλιὰ νερὸ νὰ πιῇ! . .

Ὁ δυστυχισμένος Μίδα δὲν μπόρεσε πιά νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι με τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ βγήκε ἔξω. Καθὼς ἔβγαίνει, εἶδε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ κάθεται ἕνας μικρὸς ὑπηρέτης καὶ νὰ τρώῃ ἕνα ξερὸ κομμάτι ψωμί σὺν νὰ ἦταν γλύκισμα.

— Ἀλλοίμονό μου, σκέφθηκε ὁ βασιλιάς. Καὶ ὁ φτωχότερος ἀκόμη ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες μου εἶναι πιδ εὐτυχισμένος ἀπὸ ἐμένα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΣΤΕΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙΑ ΜΕ ΤΑ ΤΣΟΦΛΙΑ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

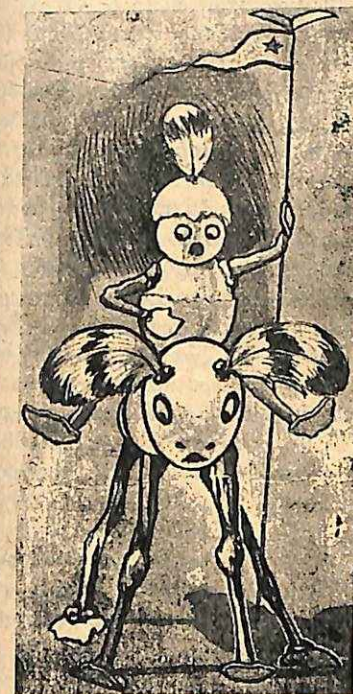
— Χριστὸς Ἀνέστη!

— Ἀληθῶς Ἀνέστη!

— Τσάκ!

— Τσίκ!

Καὶ τὰ πασχαλινὰ αὐγά, τὰ γυαλιστερά καὶ κατακόκκινα, τσακίζονται καὶ τρώγονται. Καὶ τὰ τσόφλια τους

Εἰκόνα 1.

τί γίνονται; Πετάγονται πρῶτα στὸν τενεκὲ κι' ὕστερα στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν.

Ἔτσι κάνετε σεῖς σήμερα. ἔτσι ἔκανα κι' ἐγὼ ὡς πέρσω, ὥσπου ὁ φίλος μου ὁ Ἀζαρίας μ' ἔμαθε νὰ τὰ φυλάω . . ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Εἶχε ἔρθει τὸ περασμένο Πάσχα νὰ γιορτάσῃ μαζί μ' ὅλο τὸ σπιτικό, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμαζέμασταν νὰ σηκώσουμε τὰ πιάτα καὶ νὰ μαζέψουμε τὰ τσόφλια ἀπὸ τ' αὐγά, ἔβαλε τίς φωνές:

— Μή! Μὴν τὰ πετάτε. Δώστε τα ἐδῶ! Τὰ θέλω. Φέρτε μου καὶ κανένα ἀγιοκέρι, ἂν ἔχετε.

Ἀπορήσαμε τί νὰ τὰ θέλῃ. Μὰ σὲ λίγο ἡ ἀπορία μας ἔγινε θαυμασμός κι' ὁ θαυμασμός γέλια ἀκράτητα. Οἱ μικρές μου ἀδελφές χτυποῦσαν τὰ χέρια τους μ' ἐνθουσιασμό καὶ χοροπηδοῦσαν ἀ-

Εἰκ. 2

πάνω στὶς καρέκλες τους. Μὰ κι' ὁ δικός μας ἐνθουσιασμός δὲν ἦταν μικρότερος.

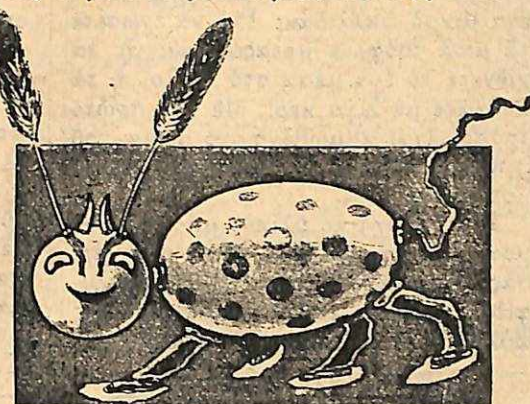
Μὲ τὰ τσόφλια τῶν αὐγῶν, με λίγο κερί, με δύο-τρεῖς ὀδοντογλυφίδες καὶ λίγα σπέρτα ἢ κοτσανάκια, ὁ Ἀζαρίας κατάφερε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὰ πιδ ἀστεῖα παιχνιδάκια ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Κωμικὰ ἀνθρωπάκια, φανταστικά ζῶα, μικροσκοπικά παιχνιδάκια. Ἡ ἐφευρετικότης του ἦταν ἀνεξάντλητη.

Τὸν βλέπετε αὐτὸν τὸν γεναῖο ἱππότη ἐπάνω στὸ πολεμικό του ἄτι; (Εἰκ. 1.) Γιὰ νὰ τὸν κατασκευάσῃ ὁ Ἀζαρίας πῆρε δυὸ μισὰ τσόφλια καὶ τᾶχωσε τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο καὶ ἔτσι ἔκανε ἕνα αὐγὸ δόλοκληρο, δηλαδὴ τὸ σῶμα τοῦ ἱππότη. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔγινε καὶ τὸ κορμί τοῦ ἀλόγου μ' ὅλο ποὺ αὐτὸ τὸ ἔκανε λίγο πιδ μακρὺ. Μπροστὰ ἐκόλλησε, με λίγο κερί ποὺ εἶχε μαλακώσει με τὰ δάχτυλα, ἄλλο μισὸ τσόφλι καὶ σχημάτισε τὸ κεφάλι. Τὰ πόδια τὰ ἔκανε με τέσσερα κοτσανάκια ἀπὸ πρασινάδες ποὺ εἶχαμε στὸ σπίτι καὶ με τέσσερα σπέρτα ἢ ἴδια δουλειὰ γίνεται — καὶ γιὰ πέταλα τοὺς ἔβαλε τέσσερα μικροσκοπικά τσόφλια ἀπ' αὐγὸ. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔκανε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ ἱππότη, κι' ὕστερα — παρ' ὅλες τίς φωνές τῆς κυρᾶ Μάρθας — ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοῦ καναπέ τρία πούπουλα καὶ ἐστόλισε τὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου καὶ τοῦ ἀφεντικοῦ.

Στὸ τέλος με τὸ μολύδι τοὺς ζωγράφισε μάτια, μύτη καὶ στόμα, καὶ ὁ γεναῖος ἱππότης ἦταν ἐτοιμος γιὰ τὴν Σταυροφορία!

Μεγαλύτερα ἀκόμη γέλια κάναμε με τὸν Κοκό, ἕνα φανταστικὸ ζῶο ποὺ ὁ Ἀζαρίας κατασκεύασε μ' ἕνα δόλοκληρο παρδαλὸ αὐγὸ, βάζοντάς του γιὰ οὐρὰ λίγο στριμμένο τοιγαρόχαρτο καὶ γιὰ κερατὲς δυὸ ἀγριόσταχα. Τὸ ὠραῖο καὶ συμπαθητικὸ μουτράκι τοῦ τὸ ζωγράφισε με δυὸ χρωματιστὰ μολύδια. (Εἰκ. 3.)

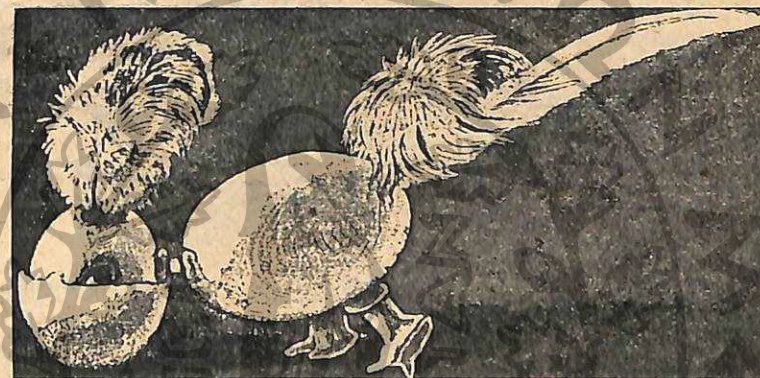
Ἐπειδὴ ἡ Κική, μὰ ἀπὸ τίς μικρότερές μου ἀδελφές, ἐδήλωσε πῶς

Εἰκόνα 3.

ἔκανε ἀπὸ δυὸ μισὰ αὐγότσουφλα κολλημένα με κερί, τὰ ποδαράκια του ἦταν ὅλα ἀπὸ κερί καὶ τὴν μεγαλοπρεπέστατη οὐρὰ του τὴν ἔκανε με δύο πούπουλα. Μ' ἄλλο ἕνα πούπουλο τοῦ στόλισε τὸ κεφάλι του, καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶναι παραπονεμένο ποὺ μᾶς ἔβλεπε ὅλους νὰ καθόμαστε στὸ τραπέζι, τοῦ ἔχωσε τὴ μούρη του μέσα σ' ἕνα τσανάκι ποὺ τὸ παράσταινε μισὸ αὐγότσουφλο. (Εἰκ. 4.)

Στὸ τέλος μᾶς ἔκανε κι' ἕνα παιχνιδάκι ἱσορροπίας κολλώντας διάφορα αὐγότσουφλα τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο καὶ στήνοντάς τὸ «κατασκευάσμα» αὐτὸ ἐπάνω στὸ τραπέζι. (Εἰκ. 2.)

Εἰκόνα 4.

Ἀργότερα ὁ Ἀζαρίας με ἐμύησε στὰ μυστικά τῆς τέχνης του κι' ἔμαθα κι' ἐγὼ νὰ κάνω παιχνιδάκια με τ' αὐγότσουφλα, καὶ μάλιστα — αὐτὸ τὸ καμαρώνουμαι — καλύτερα ἀπ' αὐτόν! Ἔτσι μπορεῖτε νὰ τὰ μάθετε καὶ σεῖς. Δὲν χρειάζεται μεγάλη ἐξυπνάδα. Ἀρκετὴ φαντασία μονάχα καὶ λίγη ἐπιτηδεύτης. Χρειάζεται ἐπίσης καὶ μεγάλη ποικιλία ἀπὸ αὐ-

γότσουφλα, μικρά και μεγάλα. Όσο πιο άκέραια είναι τα αγγότσουφλα, τόσο πιο εύκολα θα κάνετε τα ζωάκια και τ' ανθρώπαια σας. Για να κόβετε τα τσόφλια μεταχειρίζεσθε ένα μικρό ψαλλιδάκι. Για να ενώσετε τα μισά τσόφλια μεταξύ τους, ή τα χώνετε το ένα μέσα στο άλλο, ή τα κολλάτε με λίγο κερί. Με τον πρώτο τρόπο είναι καμωμένο το σώμα του ιππότη. Με τον δεύτερο έχει γίνει το κοτόπουλο.

Για βοηθητικό υλικό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ό,τι πέσει στο χέρι σας: Σπίρτα, κοτσανάκια, οδοντογλυφίδες, φτερά, τσιγαρόχαρτα, χόρτα, φύλλα κ.τ.λ. Όσο πιο εξωφρενικό

γίνη το παιχνιδάκι σας, τόσο πιο πολύ θα κάνη να γελάσουν τα μικρά σας αδελφάκια, μα και τους μεγαλύτερους ακόμη.

Και τώρα σάς εύχομαι καλό Πάσχα και καλήν επιτυχία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. Για να εξηγουμεθα: Για να φτιάξετε όλα αυτά τα παιχνιδάκια δεν είναι ανάγκη να φάτε τόσα αυγά που να σάς πιάση το στομάχι σας, ούτε — τσάκα και τσίκα — ν' αδειάσετε όλο το μπουφέ της Μαρμάς για παιχνίδια. Αν συμβή ένα τέτοιο πράγμα, εγώ νίπτω τās χείρας μου!

Ο Ίδιος

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Τ' άλλα πια θα γίνουν από μόνα τους.
— Κι' αν σου συμβή τίποτε στο δρόμο;
— Έννοια σου και θα τον προσέ-

μη θα εξέθετε τη Σιμόνη σε νέους κινδύνους.

Γιατί τί θα έλεγε ο Άσπρος Λύκος αν θ' ανακάλυπτε την απόδραση του Ντενί; Δεν θα γινόταν έξω φρενών και δεν θα γύρευε να εκδι-

λατρεύοντας τον πατέρα της όπως τον ελάτρευε, ήταν πρόθυμη να υποφέρει τα πάντα για τη σωτηρία του.

— Λοιπόν τί αποφασίζεις, ρώτησε ο Ντενί ύστερα από λίγη ώρα. "Εχεις τη γνώμη να βάλω μπρός το σχέδιό μου; Προτιμάς να το εγκαταλείψω;

— "Αν μπορείς κάνε το, είπε ή μικρούλα και μ'η σε νοιάζει για μένα.

— Ευχαριστώ, είπε ο Ντενί. "Εσένα σου χρειάζεται περισσότερο θάρρος για να μείνεις, απ' ό,τι έμένα για να φύγω, σου υπόσχομαι όμως πως ή αιχμαλωσία σου δεν θα κρατήσει πολύν καιρό. Τώρα εϋθύς θ' αρχίσω τη δουλειά. Έσύ να κάνης καρπούλι και αν ποτέ γίνη ανάγκη χτύπα ελαφρά στον τοίχο. Φοβάμαι πως το τρίξιμο του μαχαιριού μου δεν θα μ' αφήνη νακούω γύρω μου, και δίχως άλλο κάποιος θάβρθη εν τω μεταξύ. Το ζήτημα είναι να προφθάσω να κρύψω κάθε στοιχείο που μπορεί να μās προδώση, κατάλαβες;

Το κοριτσάκι δέχθηκε πρόθυμα αυτό τον ρόλο. Και ενώ ο αδελφός της άρχισε τη δουλειά, εκείνη ά-

κούμπησε άπάνω στο χώρισμα και τέντωσε τ' αυτιά της για να μ'ην της φύγης ούτε ο ελάχιστος θόρυβος. Δίπλα της ο Ντενί εργαζόταν με ζήλο, άκουγε τον λεπτό ήχο του σουγιά του. Αυτός τουλάχιστον έκανε κάτι χρήσιμο. Θά ήθελε πολύ κι' αυτή να έχη να κάνη κάτι για να σκοτώνη την ώρα της που μέσα στο σκοτάδι της φαινόταν ατέλειωτη. "Αρχισε να μετράη τα δευτερόλεπτα θοτά δάκτυλά της μα δεν άργησε να κουρασθή και σε λίγο άφησε το μέτρημα.

Επιτέλους ή επίσκεψη που είχε προαναγγεί-

λει ο Ντενί έγινε.

Η Σιμόνη άκουσε ένα σύρσιμο, σαν να πλησίαζαν βήματα και γρήγορα-γρήγορα χτύπησε με το χέρι της το χώρισμα όπως είχε συνεννοηθεί. Στη στιγμή δίπλα έγινε απόλυτη ήσυχια.

Η ίδια είχε ξαπλώσει κάτω και έκανε την κοιμισμένη, όταν ή πόρτα της άνοιξε με δυνατό τρίξιμο.

Ένας άνθρωπος μπήκε μέσα, ένας ιθαγενής με ένα μανδύα από φύλλα λατάνιας που από κάτω του διακρινόταν δλόκληρο όπλοστάσιο: Ένα μακρύ κινέζικο έγχειρίδιο, ένα ανα-

μίτικο γιαταγάνι και ένα μεγάλο πιστόλι. Το φοβερότερο όμως σ' αυτό τον άνθρωπο, εκείνο που έκανε πραγματικά φρικαλέα τη μορφή του, ήταν οι βαθιές και μεγάλες ούλες που αλλάκωναν το πρόσωπό του. Το μέτωπό του, τα μάγουλά του, το σαγόνι του ήταν σαν κορνιζωμένα ανάμεσα σε τέσσερες μακρυές ούλες που ξεχώριζαν χλωμοκίτρινες στο καφετι πρόσωπό του. Εκτός όμως απ' αυτές είχε τη μύτη του σχισμένη στα δύο, το επάνω χείλος ανοιγμένο, ένα αυτί μονάχα, και κάτω από το δεξί του μάτι μια πρόσφατη ούλη, μια πληγή φρικτή όπου φαινόταν ακόμη λίγο πηγμένο αίμα. Τα χέρια του δεν είχαν κακοπάθει λιγώτερο κατά τους φοβερούς αγώνες που θά είχε περάσει στην περιπετειώδη ζωή του. "Απ' το άριστερό του χέρι έλειπαν τρία δάχτυλα και δλόκληρο το δεξί του είχε, από το μεγάλο δάκτυλο ως τον άγκωνα, μια άσπριδερή βαθειά ούλη.

Κρατούσε στα χέρια του ένα λυχνάρι, δυο μικρά λαγήνια και δυο καϊμπατες (*).

Με τον θόρυβο που έκανε μπαίνοντας, ή Σιμόνη προσποήθηκε πως ξυπνούσε άξαφνα και έτριψε τα μάτια της. Ο ιθαγενής άκούμπησε χάμω κοντά της το ένα λαγηνάκι και τένενα κεσέ, και ύστερα ξεφυλλίζοντας το λυχνάρι με τα δυο μοναχά δάχτυλα του σκατίκου χεριού του, που έμοιαζαν με τις δαγκάνες κανενός μεγάλου κάβουρα, της είπε σ' ένα φρικτό ανακάτωμα από γαλλικά και αναμίτικα:

— Νά τσάι σου και ρύζι σου, μαμζέλλ.

— Δεν πεινάω, ψιθύρισε το κοριτσάκι τρέμοντας δλόκληρο.

— Πρέπει φας. Πρέπει πιης. Πρέπει είσαι δυνατή, ξαναϊδής μπαμπά σου. Τί κοιτάζεις; χέρια μου; Αλήθεια, δεν έχουν όλοι άνθρωποι τέτοια χέρια, έ; χαμογέλασε ο Άνναμίτης χαμαρώνοντας τα άπαίσια σημάδια του. Είναι από τότε που ήμουνα ύπηρέτης. Ένας τίγρης κόντεψε να με φάη. Σ' αυτό το χέρι με τσαγγρούνισε κι' εκεί με δάγκωσε. Με είχε ρίξει κάτω. "Αν δεν πρόφτανε ο αφέντης να τόν σκοτώση με το ντουφέκι του, πάει, θά μ' έτρωγε όλον!

Η Σιμόνη δεν ήταν τόσο άπλοϊκή ώστε να δώση πίστη σ' αυτή την

(*) Μικροί κισσώδες βαθουλοί και στρογγυλοί. — Σ. τ. Σ.

έξυπνη εξήγηση. Παίρνοντας λίγο θάρρος, είπε:

— Ο τίγρης σουσχισε και το πρόσωπό σου;

— Όχι, όχι. Προτού να γίνω μπόυ, ήμουν στρατιώτης. Κάνει ο καθένας ό,τι μπορεί. Ένα βράδυ μās χτύπησαν οι αντάρτες. Κι' εγώ δεν ξέρω πόσες σπαθιές έφαγα στα μούτρα μου, εκείνη τη νύχτα.

— Τί θράσος! είπε από μέσα της ή Σιμόνη. Αλλά, ύψωσε τη φωνή της για να ρωτήσει τον άγνωστο, αυτή ή πληγή που έχεις κάτω από τη μύτη σου, φαίνεται πολύ φρέσκια.

— Ω, αυτή είναι χτεσινή. Είναι μια σπαθιά που έφαγα πολεμώντας Άσπρο Λύκο και τη συμμορία του.

«Ο Ντενί» είχε κόψει τις τρεις πλευρές από το τετράγωνο που ήθελε, νάνοιξη... (Σελ. 228, στ. γ'.)

— Κι' εσύ ποιος είσαι;
— Ένας τίμιος μουνιέρης, μαμζέλλ.

— Και τότε για ποιά λόγο με κρατάς κλεισμένη εδώ μέσα;

— Δεν σάς κρατάω εγώ, μα ο αφεντικός μου. Φοβάται μήπως σάς ξαναπίαση ο Άσπρος Λύκος.

— Και πότε λογαριάζει να μās πάη πίσω στους γονείς μας;

— Αυτό δεν το ξέρω, μαμζέλλ. Ο αφεντικός μου είναι κυρτός άνθρωπος. Δεν μου φανερώνει ποτέ τα μυστικά του.

Υστερα απ' αυτά, έχοντας την ιδέα πως άρκετη ώρα κράτησε αυτή ή κωμωδία, ο άθλος, που δίχως άλλο ήταν ένας απ' εκείνους που είχαν έπιτεθεί στο διοικητήριο, έκλεισε την πόρτα και πέρασε στο Ντενί, που είχε άκούσει όλη την συνδιάλεξη. Κι' έδραζε απ' το θυμό του, αλλά κρατήθηκε και δεν άπάντησε λέξη σ' όλα τ' άστεια του δεσμοφύλακα.

Υστερα απ' την επίσκεψη αυτή τα παιδιά έμειναν μόνα τους κι' άνεμόχλητα για πολλές ώρες.

Αίσθανόνταν την έλλειψη τροφής.

Παρά την άηδία που τους προκαλούσε το ρύζι και το τσάι του υποθετικού μουνιέρη, αποφάσισαν να δοκιμάσουν, έστω και λίγο, για να τωνώσουν τις δυνάμεις τους. Πότε-πότε ή Σιμόνη κολλούσε το στόμα της στο χώρισμα και ρωτούσε τον αδελφό της πως πάει ή δουλειά.

— Προχωρεί, προχωρεί, τη βεβαίωσε εκείνος.

— Ελπίζεις να έχης τελειώσει ως το βράδυ;

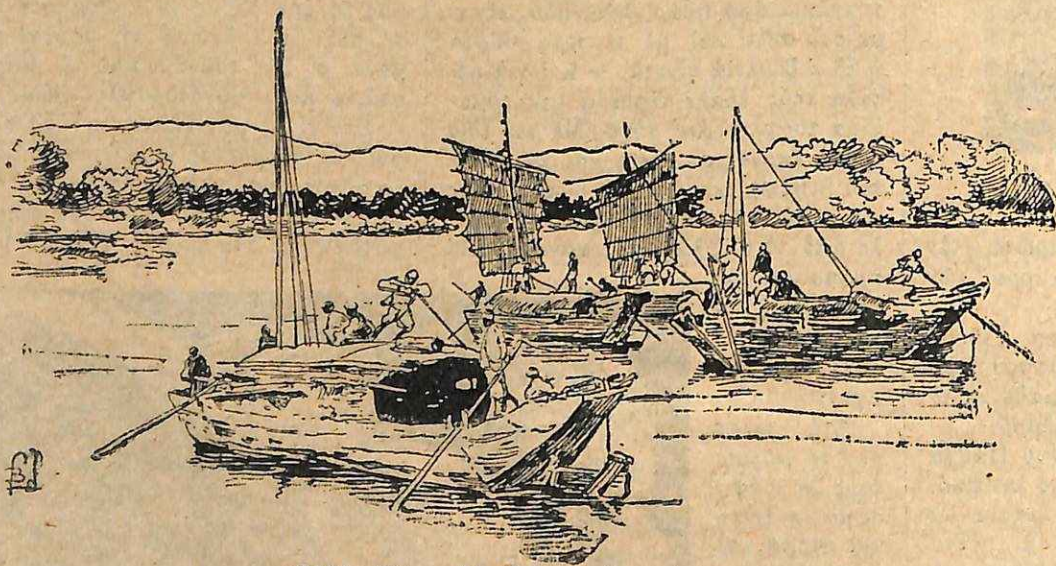
— Και βέβαια.

Η αλήθεια είναι ότι είχε κιόλας κόψει τις τρεις πλευρές από το τετράγωνο που ήθελε να βγάλη, και μπορούσε να το γείρη λίγο κατά μέσα και να ιδη ελεύθερα. Φιλαγόταν όμως να κάνη ένα τέτοιο πράγμα, γιατί φοβόταν μήπως το παρατηρήσουν οι φύλακές του. Που και που μονάχα άνοιγε μια μικρή χαραγματιά κι' έρριχνε έξω ένα γοργό βλέμμα εξεταστικό.

Η μαούνα κατέβαινε ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού. Ο τιμονιέρης της δεν φρόντιζε για τίποτε άλλο, παρά πως να βρίσκεται πάντα, στην ίδια απόσταση από τις δυο δ-χθες. Το Γιέν-Μπάυ θά βρισκόταν τώρα πιο μακριά, γιατί τα βουνά του είχαν χαθεί από τόν όρίζοντα.

Η ήμερα ήταν πολύ ώραία. Ένας ήλιος δόδλαμπρος καθρεφτιζόταν στα σκοτεινά νερά του ποταμού, και γύρω ή ατμόσφαιρα ήταν καθαρή σαν κρύσταλλο. Στο βάθος χωράφια σπαρμένα με ρύζι σχημάτιζαν άπέραντα μωσαϊκά, και στίς όχθες του ποταμού ύψώνονταν καταπράσινοι καλάμιώνες απ' όπου συχνά ξεπετάγονταν κοπάδια από έρωδιούς, από λελέκια, από μπενκατσίνια κι' από άγριοπαπίες.

Σε μερικές μεριές ο ποταμός γινόταν πιο στενός, και τότε ο τιμονιέρης φυσούσε την μπουρού του για να ανοίξη δρόμο ανάμεσα στα φορτία των μπαμπού που κατέβαιναν τον ποταμό δεμένα σε δεμάτια και πεταγμένα επάνω στο νερό, σχηματίζοντας μεγάλη σχεδία με μια καλύβα χτισμένη στη μέση, που από την πόρτα της ξεπρόδιναν γελαστά μουτράκια παιδιών και γυναίκες μαντηλοδεμένες. Τα πλωτά αυτά φορτία

«Άλλες βάρκες» ανέβαιναν το ποτάμι...»

χω τον έαυτό μου. Και το κάτω-κάτω, όπως λέει ο μπαμπάς, αν ήταν νακούη κανείς μονάχα τη λογική του δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνη τίποτε.

Η Σιμόνη αναστέναξε βαθειά, μα φυλάχθηκε να φέρη κι' άλλη αντίρρηση, μ' όλο που δεν είχε και μεγάλες ελπίδες για την επιτυχία του σχεδίου του αδελφού της. Κι' ο λόγος ήταν ότι το σχέδιο αυτό, που εκ πρώτης όψεως φαινόταν τόσο άπλο, παρουσίαζε ένα πλήθος ένδεχόμενα, το ένα χειρότερο απ' το άλλο.

Επειτα, και ή επιτυχία του ακό-

κηθή για το πάθημά του; Ήταν άξιος να κάνη αντίποινα στη Σιμόνη και να την κατηγορήση πως ήταν συνεννοημένη με τον αδελφό της και τόν βοήθησε στη φυγή.

Όλες αυτές οι σκέψεις πλημμύρισαν μονομιās στο μυαλό της μικρής φυλακισμένης και της έφεραν άπελπισία. "Οσόσο δεν θέλησε να τις π'η στον αδελφό της για να τόν πείση να παραιτηθή απ' το σκοπό του, γιατί όπως κι' εκείνος, καταλάβαινε κι' αυτή πως δεν υπήρχε άλλο μέσον για να χαλάσουν τα σχέδια των κουρσάρων.

είχαν στην ούρά τους μία σχεδία πολὺ πιὺ μικρὴ ὅπου στεκόταν ὁ πιλότος. Κάθε φορὰ πού ὁ πιλότος βύθιζε μακριὰ τὸ κοντάρι τοῦ στὸν πάτο τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ δώσῃ φόρα, τὸ πίσω μέρος τῆς χαμηλῆς σχεδίας τοῦ βυθιζόταν στὸ νερὸ καὶ οἱ ἄφροὶ τὸν σκέπαζαν ὡς τὴ μέση.

Πελώρια κινέζικα καΐκια μὲ πανιὰ ἀπὸ πλεγμένη ψάθα κατέβαιναν τὸν ποταμὸ, κι' οἱ ναῦτες τοὺς γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, μὲ τὴν κοιτίδα τυλιγμένη γύρω στὸ κεφάλι τοὺς, βοηθοῦσαν τὸν δρόμο τοῦ καΐκιου τοὺς σπρώχνοντας μὲ τὸ κοντάρι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΙΟΙ πρωτόειδαν τὸ Χριστὸ μετὰ τὴν ἀνάστασή του; Ὅχι βέβαια οἱ στρατιῶτες ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο τοῦ Αὐτοῦ τοὺς θάμπωσε ἡ ἀστραπή τοῦ Ἀγγέλου ποὺ ἀποκύλησε τὴν πλάκα. Κατάλαβαν πὼς ἔγινε κάποιο θαῦμα, καὶ μεγάλο, ἀλλὰ τί ἀκριβῶς δὲν εἶδαν. Οὕτε ἔβλεπον συνήλθον κι' εἶδαν τὸν τάφο ἀδειανό, θὰ συμπεράναν πὼς ἀναστήθηκε, πὼς ζωντάνεψε ὁ νεκρὸς ποὺ φύλαγαν—ἕνας ποὺ πέθανε στὸ σταυρὸ σὰ ληστής! Τὰ Εὐαγγέλια, τὰ γνήσια, τὰ καθιερωμένα Εὐαγγέλια, μᾶς λένε πὼς τὸν ἀναστήτην Χριστὸ τὸν πρωτόειδαν οἱ Μυροφόρες, ὅταν πήγαν, πρωτῶν, στὸν τάφο, νὰ ράνουν μὲ μύρα τὸν ἀγαπημένο νεκρὸ. Ἐλεγον μάλιστα μεταξύ τους καθὼς πήγαιναν: ποῖος θὰ μᾶς ἀποκυλήσῃ τὴ βαρεῖα πλάκα; μόνες μᾶς βέβαια δὲν θὰ μπορέσουμε... Ἀλλ' ἄμα ἔφτασαν, εἶδαν τὸν τάφο ἀνοιχτὸ καὶ τὸν Ἀγγελο νὰ κάθεται κοντὰ στὴ σηκωμένη πλάκα. (Ἔτσι τουλάχιστο τὸν ζωγραφίζουν σ' ἕλα σχεδὸν τὰ σχετικά εἰκονίσματα).

— Ποῖον γυρεύετε; τοὺς λέει τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, ποὺ τὸν σταύρωσαν; δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ. Νά, κοιτάξτε τὸν τάφο τοῦ ἄδειο, κοιτάξτε καὶ τὰ σάβανά του. Ἀναστήθηκε! Ἔτσι, τὸ «φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα» ἀπὸ τὸν Ἀγγελο τὸ πρωτόμαθον οἱ τρεῖς γυναῖκες. Καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸν τάφο, γιὰ νὰ τὸ ποῦν στοὺς Μαθητὲς καὶ σ' ἕλο τὸν κόσμον, εἶδαν μπροστά τους καὶ τὸ Χριστὸ τὸν ἴδιο. Ἡ Μαρία, γεμάτη χαρὰ κι' ἔκστασι, ἔκαμε νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Κι' Ἐκεῖνος τὴν ἐμπόδισε λέγοντας: «Μαρία, μὴ μοῦ ἀπαιτῇς».

Κανένας δὲν μπορούσε πιά νὰγγίξῃ τὸν ἀναστημένο. Δὲν ἦταν ὁ «θεάνθρωπος» ποὺ ἤξεραν ὡς τότε—ὁ διδάσκαλος ποὺ ἔτρωγε κι' ἔπινε μὲ τοὺς μαθητὲς του, ποὺ ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ παιδιὰ καὶ ποὺ τὸν φιλοῦσαν ἀκόμα οἱ προδότες. Ἦταν ὁ Θεός...

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, πολλὰ, καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ Τέσσερα ἐκεῖνα ποὺ ἀκούμε στὴν Ἐκκλησίᾳ. Δὲν εἶμαι θεολόγος καὶ δὲν ξέρω ἂν μπορούμε νὰ πιστεύουμε οἱ Χριστιανοὶ καὶ σ' αὐτὰ τ' Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια. Ἐξέρω ὅμως πὼς δὲν εἶναι κι' ἀπαγορευμένα. Ὑπάρχουν οἱ βιβλιοθήκες, κυκλοφοροῦν καὶ καθένας μπορεῖ νὰ τὰ διαβάξῃ. Περιέχουν μάλιστα ὠραϊότατα καὶ ποιητικώτατα πράγματα, ὅπως κρίνω ἀπὸ περιγραφὰς ποὺ βλέπω συχνὰ σὲ ποιήματα, σὲ διηγήματα, καὶ σὲ μελέτες. Κι' ἐν ἑκτῇ αὐτὰ εἶναι κι' ὁ θρύλλος γιὰ τὴν ἀνάστασι, ποὺ ἔτυχε νὰ ἰδῶ αὐτὲς τὲς ἡμέρες σὲ μιὰ τέτοια περικοπή.

Κατὰ τ' Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια λοιπόν, τὸν ἀναστημένο Χριστὸ τὸν πρωτόειδαν, ὅχι οἱ Μυροφόρες, ἀλλὰ τρεῖς ἄντρες ἄπιστοι—ὁ ἕνας μάλιστα στρατιώτης—ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν παρευρεθῇ στὴ σταύρωσή Του, ἢ τὸν εἶχαν παρακολουθῇ ὅταν περπατοῦσε, φορτωμένος τὸ σταυρὸ Του, πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, ἢ τελοσπάντων ποὺ εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτὰ ἔλα, βέβαια πὼς ὁ «λεγόμενος Χριστός», ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ποὺ ἔκανε τὸν ἐκτὸς τοῦ «Ἰὺν Θεοῦ», δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀγύρτης. Ἐμειναν, λέει, κατάπληκτοι νὰ τὸν ξαναῖδουν μπροστά τους ζωντανό, μὲ τὰ σημάδια τῶν καρφίων στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια. Κι' ἀμέσως ἔτρεξαν στὴ συναγωγὴ κι' εἶπαν στοὺς Ἑβραίους:

— Αὐτὸς ποὺ σταυρώσατε, ξέρετε τί ἔγινε; Τὸν εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας ζωντανό.

— Μὰ ἦταν λοιπὸν Θεός; ἔκαμαν ἐντρομοὶ οἱ σταυρωτῆδες.

— Δὲν ξέρουμε τί ἦταν, εἶπαν οἱ ἄλλοι· μὰ ἐκεῖνος ποὺ σταυρώσατε, ἀναστήθηκε. Αὐτὸ εἶναι τὸ βέβαιον!

Δὲν ξέρω, σὰς ἔκαναλέω, ἂν μπορῶ νὰ τὸν πιστεύω, ἀλλὰ ὁ θρύλλος αὐτὸς μᾶρῃσε πάρα πολὺ! Φαντάζομαι πὼς οἱ ἄπιστοι ἐκεῖνοι, οἱ ἀδιάφοροι ἢ οἱ ἐχθροί, θὰ τᾶχασαν μπροστὰ στὸ θαῦμα πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὲς γυναῖκες ποὺ πίστευαν στὸ Χριστὸ καὶ ποὺ τὰ περίμεναν ἔλα ἀπὸ τὴ θεία του δύναμη (δὲν μπορούσε νὰ ἀναστήθῃ Αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀναστήσει τὸ Λάζαρο;) Κι' ἀκόμα φαντάζομαι πὼς μεγαλύτερη ἐντύπωση θᾶ-

κανε στοὺς ἄλλους ἀπίστους ἢ μαρτυρία ἐκεῖνη τῶν τριῶν, παρὰ τῶν Μυροφόρων.

Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀναφέρεται στ' Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, ποὺ δὲν θυμᾶμαι νὰ τὸ διάβασα στ' ἄλλα. Ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας, ἀφοῦ ἐκήδευσεν κι' ἔθιψε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, φυλακίσθηκε ὡς παραβάτης ποῖος ξέρεῖ τίνος νόμου. Κι' ὁ Χριστός, μόνος ἀναστήθηκε, πήγε στὴ φυλακὴ καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Ὁ Ἰωσήφ δὲν τὸν εἶδε, ἦταν ἀόρατος. Τὸν ἄκουσε ὅμως νὰ τοῦ λέῃ πὼς αὐτὸς τοῦ ἀνοίξε τις πόρτες, κι' αἰσθάνθηκε τὰ θεῖα χέρια νὰ τὸν ἀγγίξουν στὸν ὦμον. Δὲν εἶναι ὠραῖο κι' αὐτό;...

Φαντάζομαι πὼς πολλοί, ἄπειροι τέτοιοι θρύλλοι θὰ κυκλοφοροῦσαν πολλὰ χρόνια μετὰ τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Κι' οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι Χριστιανοὶ τοὺς ἔγραφαν ἐυλαβικά σὲ τεράδια, ποὺ τὰ μοίραζαν κρυφὰ «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Αὐτὰ εἶναι τ' Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια. Φυσικὰ, στὴν ἀρχή, «ἀπόκρυφα» ἦταν κι' ἔλα τᾶλλα. Ἡ Ἐκκλησίᾳ ὅμως, λίγο ἀργότερα, τὰ ξεκαθάρισε. Διάλεξε δηλαδὴ τὰ τέσσερα τῶν Εὐαγγελιστῶν, ποὺ συμφωνοῦσαν περισσότερο μεταξύ τους καὶ ποὺ γι' αὐτὸ τὰ θεώρησε γνήσια, εἶπε πὼς αὐτὰ θάποτελοῦσαν στὸ ἔξῃς τὸ ἀληθινὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τᾶλλα τᾶψανε κατὰ μέρος, νὰ τὰ διαβάξουν μόνο ὅσοι θέλουν, μὰ χωρὶς ὑποχρέωσι καὶ νὰ τὰ πιστεύουν κατὰ γράμμα.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ σήμερα μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ χαρμόσυνου Πάσχα. Χριστὸς ἀνέστη, παιδιὰ μου, καὶ τοῦ χρόνου!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Ἡ κλωσσα ἀργοκινῶντας τὰ φτερά, τ' ἀμάλιαγα πουλάκια σιγοκράζει τοιγύρω ἀπ' τῆς γουβίτσας τὰ νερά ποῦ, λίμνη λές, στὰ μάτια τοὺς φαντάζει.

Καὶ τὸ νερὸ ἔχει χροῖμα γαλανὸ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ αἰθέρα· τὰ πουλάκια μὲ κάθε μιὰ γουλιὰ, στὸν οὐρανὸ τὰ τρυφερὰ σηκώνουν κεφαλάρια.

Κ' εἶναι σὰ νὰ δοξολογοῦν τὸν Πλάστη γιὰ τὸ δροσφιλέματό του, κ' ὕστερα σκύβοντας κορφολογοῦν τῆς γῆς τὰ χορταράκια κάτω.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΨΕ ΠΑΛΙ

Ἀπόψε πάλι ἀθόρυβα, πατέρα, στ' ὄνειρό μου Ἦρθες, μὲ σφιχταγκάλιασες, μ' ἕνα θερμὸ φιλί. Πόθοι κι' ἐλπίδες μακρινὲς ξαναγεννιοῦνται ἐντὸς μου Κι' ἔπαψε πιά ἡ δόλια μου ματιά νὰ νύει θολή...

Γέλασαν πάλι ξένοιαστα τὰ ροδινὰ μου χεῖλια Πού μένανε πάντα βουβά, ὠχρά καὶ λυπημένα, Καὶ μοιάζανε τριαντάφυλλα τοῦ μυρωμένου Ἀπρίλη Ὅπου τὰ δέρνει ὁ ἀνέμος καὶ πέφτουνε θλιμμένα.

Ὅσα παλάτια χτίσανε οἱ πίκρες στὴν καρδιά μου, Ἰχρεμῖ τέχνη, σοφιστικὰν σ' ἐρεΐται. Καὶ τώρα Πού οἱ ἀλυσίδες ἔσπασαν κι' εἶσαι ξανά κοντὰ μου Νοιώθω νὰ φεύγῃ κι' ἡ σκληρὴ τοῦ χωρισμοῦ ἡ μπόρα.

ὦ! Νοιώθω τὰ κρινένια σου τὰ χέρια νὰ σαλεύουν Καὶ νὰ χαϊδεύουν στοργικά τὸ δόλιο μου κεφάλι... Μὰ σὰν θωρεῖς τὸ ἄπειρο, τί τάχα νὰ γυρεύουν Τὼν λαμπερῶν σου τῶν ματιῶν τὰ ζαφειρένια κάλλη;

Μεῖνε μαζί μου. Τὰ πουλιὰ γιὰ μᾶς θὰ τραγουδοῦνε Γλυκοσκοποῦς χαρμόσυνους σ' ὀλανθισμένα κλώνια, Τῆς εὐτυχίας χαμόγελα στὰ χεῖλιά μας θ' ἀνθοῦνε Καὶ στὴν καρδιά μας ἀνοιξὴ θὰ βασιλεύῃ αἰώνια...

Ἀπόψε ὡς ἦρθες, ἀνοῖξαν τοῦ οὐρανοῦ οἱ θύρες Κι' ἔλουσε θεῖο φῶς, χρυσό, τὴ φύση ὅλη γύρω Χίλια ἀγγελολοῦδια ἄπλωσαν εὐσπλαχνικά τὲς χεῖρες Νὰ μοῦ προσφέρουν τῆς χαρὸς τ' ἀγνὸ, τὸ σπάνιο μῦρο.

Μ' ἄλλοι! Ξυπῶ καὶ χάνονται οἱ θεῖες ὀπτασίες Καὶ δέρνει τὴν καρδοῦλα μου σὰν πρῶτα ἀνεμοζάλη· Νὰ ξαναζήσω προσπαθῶ στιγμὲς ὀνειρῶν θεῖες Μὰ σκέψεις μαυρὲς, θλιβερές, μοῦ σφίγγουν τὸ κεφάλι.

Τί κι' ἂν γραφτό μου ἦτανε σκληρὰ δὲ ὑποφέρω; Κάθε φορὰ στὸν ὕπνο μου, πατέρα, θὰ προσμένω Ἔνα σου σφιχταγκάλιασμα, ἕνα φιλί, κι' ἂς ξέρω Πὼς θάναί ξωτικῆς νυχτιᾶς Ὅνειρο μαγεμένο!...

Σαπουνόφρουσα

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ἦταν ἕνα κρύο χειμωνιάτικο βράδυ. Ὁ βοριάς φυσοῦσε ἄγρια, μανιασμένα. Καθισμένη κοντὰ στὴ φωτιά καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ κάμω, ἄρχισα νὰ ξεφυλλίζω ἕνα ἄλμπουμ.

Στὸ πρῶτο φύλλο ἦταν ἡ φωτογραφία ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ μὲ κοντὰ παντελονάκια καὶ μπουκλίτσες. Τὸ προσωπάκι τοῦ εἶχε ἕνα χαϊδεμένο ναζιάρικο ὕφος κι' ἡ ματιά του (καθὼς φαίνεται θὰ κοιτάζε τὸ φακό) εἶχε μιὰ λάμψη χαρῆς μαζί μὲ κάποια σταθερότητα.

Γύρισα κι' ἄλλα φύλλα. Πρόσωπα πολλὰ γνωστὰ μου, ἀκόμη κι' ἀγνωστα, περνοῦν ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀφίνοντας μιὰ φευγαλέα ἐντύπωση.

Γυρνοῦσα, γυρνοῦσα ὡς πού ἕνας ὁμορφος ἐφηβὸς τράβηξε τὴν προσοχή μου. Παρατηρῶντας καλύτερα γινώρισα τὸ παιδάκι τῆς πρώτης σελίδας. Τώρα δὲν κοιτάζε πιά στὸ φακό κι' ἡ ματιά του ἐλεύθερη ἔφρευε μακρὰ, σὲ κάποια ἄλλη σφαῖρα. Φαινόταν νὰ ὀνειροπολῇ μὰ μὲ κάποια σταθερότητα πού λές κι' ἔσχιζε τὰ σύννεφα πού ἐκρυβαν τὸν κόσμο του, τὴν ἴδια σταθερότητα πού εἶχε κι' ἡ ματιά τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδί μεγάλωσε, ἔγινε ἐφηβὸς! σκεπτόμουν καθὼς γυρνοῦσα τ' ἄλλα φύλλα. Τὰ χαρακτηριστικά του χάσανε ἐκεῖνη τὴν παιδικὴ λεπτότητα μαζί μὲ τὸ χαϊδεμένο ναζιάρικο ὕφος, μὰ ἡ ματιά του κράτησε ὅλη τὴ θέληση, τὴ σταθερότητα πού εἶχε ἀπὸ παιδί!

Μὰ... ποῖος εἶναι αὐτὸς μὲ τὸ θλιμμένο πρόσωπο καὶ πού, μ' ὅλο πού ἔχει ἄσπρα μαλλιά, μοιάζει νέος; Τὸ μέτωπο σκίζεσαι ἀπὸ βαθεῖς πτυχές καὶ τὰ χεῖλια του λίγο συρρικνωμένα δείχνουν ὅλη τὴν ἀπογοήτευσή τῆς ψυχῆς του, κι' ἡ ματιά του... Θέ μου, εἶναι τὰ ἴδια ὁμαρφα, μαῦρα μάτια τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ ἐφήβου!... Χάθηκε ὅμως ἀπ' αὐτὰ ἡ χαρὰ κι' ἡ θέληση. Τώρα δὲν κοιτάζουν τὸ φακό, οὔτε μακρὰ σὲ ἀγνωστὸς κόσμους.

Τὸ φῶς τοὺς λές γυρᾶ πρὸς τὰ μέσα κι' ἐρευνᾶ τῆς ψυχῆς τὸ θλιμμένο βωμό. Παρατηρῶ πάλι τὸ παιδί καὶ τὸν ἐφηβὸ καὶ ρωτῶ τὸν ἑαυτοῦ μου, γιὰ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ; Ποῖος μπόρεσε νὰ καταστρέψῃ ὅλη αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ νεότητι;

Ὁ βοριάς χτυπώντας πιὸ δυνατὰ, ἀνοίξε μὲ βία τὸ παράθυρο, σπάζοντας κάποιο τζάμι, ἐνῶ τὸ ρολόι πένθιμα σιγανὰ κτυποῦσε τὲς ὥρες πού περνοῦσαν...

Κι' ἦταν αὐτὰ σὰν ἀπάντησι στὴν ἀπορία μου.

Ἡχώ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΣ ΦΙΛΟΙ

Ποιοὶ νομίζετε εἶναι οἱ δύο μας φίλοι;

Δυὸ ἄκακες ψυχούλες καὶ πολὺ-πολὺ χαριτωμένες.

Δυὸ περιστεράκια ποὺ δὲν ἀφίνουν νὰ περάσῃ μέρα ἂν δὲν ἔρθουν νὰ μᾶς καλημερίσουν.

Ἡ τόσο στενὴ φιλία μᾶς ἀρχισε ἔτσι: Ἐνα μεσημέρι μετὰ τὸ φαγητὸ καθόμαστε ἡ νόνα μου κι' ἐγὼ στὸ μπαλ-

κόνι τῆς κἀμαράς τῆς καὶ ἠλιαζόμαστε. Σὲ μιὰ στιγμὴ, νά! δυὸ περιστεράκια πετᾶνε κατὰ μᾶς καὶ κουνώντας βιαστικά-βιαστικά τὲς πτεροῦγες τοὺς κατεβαίνουν στὸ πεζοδρόμιό μας. Μόλις πάτησαν κάτω τὰ πόδια τοὺς ἀρχισαν νὰ τριγυρίζουν ζητώντας κάτω κατὶ γιὰ φαί. Δὲν περίμενα περισσότερον ἀμέσως τρέχω μέσα καὶ φέρνω ἕνα κομματάκι ψωμί καὶ τοὺς τὸ τριβῶ ἀπὸ πάνω ψίχουλά. Ἐκεῖνα ἀφοῦ μᾶς κοιτάξαν πρῶτα, γυρίζοντας πλάγια τὸ κεφάλια τους, λές κι' ἤθελαν νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν, ἀρχισαν νὰ τρώνε, τσιμπώντας προσεχτικά τὲς ψίχες.

Τὰ καϊμένα! Καθόμαστε καὶ τὰ καμαρώναμε. Μὲ τί λεπτότητα ποὺ ἔτρωγαν, μὲ τί ἀδελφότητι! Ὅπου πήγαινε τὸ ἕνα, κοντὰ καὶ τ' ἄλλο. Τὸ ἕνα εἶναι κατὰ σπρὸ χωρὶς κανένα ἄλλο σημάδι. Τ' ἄλλο μαῦρο μὲ ἄστρο περιδέραιο κι' ἄσπρες βούλες στὰ φτερά.

Ἀφοῦ φάγανε ὅλο τὸ ψωμάκι, ἡ νόνα μου πήγε μόνη τῆς καὶ τοὺς ἔφερε κι' ἄλλο. Ἀφοῦ χορτάσανε πιά ἀρχισαν νὰ βολεύονται στὸ πεζοδρόμιον, ἀπολαμβάνοντας τὴν λιακάδα καί, κάπου-κάπου γυρίζαν πλάγια τὸ κεφάλια καὶ τοὺς καὶ μᾶς κοιτάζαν μὲ τὰ γλυκὰ τοὺς ματάκια.

Τί χαριτωμένη αὐτὴ τοὺς ἡ κίνησι! Μοῦρχεται νὰ τρέξω νὰ τὰ πιάσω στὰ χέρια μου, νὰ τὰ χαϊδέσω. Ἡ ἰδέα ὅμως, μήπως μοῦ φύγουν, μὲ συγκρατεῖ.

Ἐ, λοιπόν, ἀπ' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα οἱ καλοὶ μας φίλοι μᾶς ἐπισκέπτονται τακτικά. Κάθε μεσημέρι μᾶς περιμένουν νὰ τοὺς ρίξουμε λίγα ψιχουλάκια. Ἡ νόνα μου νοιώθει ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γι' αὐτὰ. Μόλις τρώει παίρνει στὸ χέρι καὶ λίγη ψίχα γιὰ τ' ἀγαπημένα τῆς περιστεράκια καὶ πάει στὸ μπαλκόνι. Βλέπετε δὲν μπαίνουν μέσα. Δὲν μᾶς ἔχουν καὶ τόση ἐμπιστοσύνη. Εἴμαστε τόσο κακοὶ ἑμεῖς οἱ ἄνθρωποι! Δὲν τῶχουμε σὲ τίποτα νὰ καταστρέφουμε τὴν εὐτυχία τῶσαν καὶ τῶσαν εὐγενικῶν ὑπάρξεων ποὺ ποτέ, σὲ τίποτα δὲν μᾶς ἔβλαψαν.

Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ ἀδύναμα κι' ἀνόητα μποροῦν νὰ μᾶς διδάξουν ἑμᾶς τοὺς μυαλωμένους, τόσο καὶ τόσο πράγματα. Φτάνει νὰ τὰ προσέξῃ κανεὶς λίγο. Τάχετε δεῖ ὅταν βρέχῃ πὼς πλένονται στὰ κεραμίδια; Τάχετε ἀκούσει τὸ πρῶτ' ὅταν ξυπνᾶνε; ἔχετε προσέξει τί εὐγενικά φέρονται μεταξύ τους; Δὲ σᾶς λένε ὅλ' αὐτὰ τίποτα στὴν ψυχὴ; Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνουν τὰ πουλάκια. Εὐλογημένες ψυχούλες. Καὶ χωρὶς δασκάλους, χωρὶς φωνές καὶ φασαρίες.

Πόσο λοιπὸν ἑμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε καλύτεροι. Μὲ τί προσοχὴ πρέπει ν' ἀκούμε τοὺς μεγαλυτέρους ὅταν μᾶς συμβουλεύουν! Πρέπει νὰ ντρέπεται ἡ Φύσις νὰ πασαλεῖβῃ τὰ μούτρα τῆς ὅταν τρώει, κοτζῆ μου κορίτσι! κι' ἡ Λουλοῦ ὅταν τῆς λείει ἡ μαμὰ τῆς νὰ κάμῃ τὸ βράδυ τὴν προσευχὴ τῆς νὰ μὴ κατσουφιᾶ. Μπορεῖ ποτὲ νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν καλὸ Θεὸ γιὰ τὸ τόσο καλὰ πού μᾶς στέλνει κάθε μέρα; Βέβαια ὅχι, ἀφοῦ καὶ μικρὰ πουλάκια δὲν παράλείπουν νὰ τὸ κάνουν κάθε πρωτῇ.

Γι' αὐτὸ ἡ Φύσις κι' ἡ Λουλοῦ κι' οἱ ἄλλες Δέες, Νίτσες καὶ Μπεμπέκες θὰ συνηθίσουν νὰ πλένονται τα-

κτικά, να ντύνονται μόνες τους και θα θυμούνται πιο συχνά τον τόσο καλό Χριστούλη μας.

'Ελπίζουσα 'Ελλάς

✠✠✠

ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΘΥΜΗΣΕΙΣ

ΣΤΗΝ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΙΑ (*)

Σάν ταξιδεύω με τη φαντασία μου πηγαίνω πάντα στην «Πικραμυγδαλιά» και γυρνάω στα παιδικά μου χρόνια. 'Αφ' ότου το βαποράκι στο Κατίκοι, εκεί στο Βόσπορο κοντά, μπαίνει στο άμαξάκι μας κι' ύστερ' από ένα τέταρτο δρόμο μέσα στην ανατολίτικη βλάστηση την πιο μαγική, βρίσκομαι στην «Πικραμυγδαλιά», το σπίτι μας. 'Ανοίγω την πόρτα κι' ω μεθυστικό άρωμα των τριανταφυλλών μου! στο βάθος το σπίτι μας!

Στο γιορτάσι αυτό σε χρώματα και άρωμα σε απόσταση είκοσι μέτρων από την είσοδο, σταματώ στα γκρενά τριαντάφυλλα με τ' άρωμα το διαπεραστικό. Στα κρέμ τριαντάφυλλα με τ' άρωμα το γλυκό και λεπτό δίνω την προτίμησή μου. 'Ολη αυτή η αιθέρια δροσιά βασιλεύει σ' αυτή τη γωνιά του κήπου με φόντο τα οικιακά έλατα. Τ' αγαπάω γιατί έχουμε την ίδια ηλικία. Σατισμένη δεν κοιτάξα διόλου τις μουριές, δεξιά στην είσοδο αντίκρυ στις τριανταφυλλίδες.

Το μονοπάτι πούναι κατάντικρυ στο σπίτι μας πήρα και πού χωρίζει σε δυο τ' άμπέλι των δένδρων στρεμμάτων. 'Η άλλέα είναι φυτεμένη έως κάτου με διάφορα όπωροφόρα δένδρα κι' η πορτούλα στο βάθος δίνει στο δρόμο που έχει τ' όνομα του προπάππου «Λάμπη Σοκάκι». Στη μέση του άμπελιού βρίσκει' ακόμα μία πελώρια γέρινη καρδιά που στα κλαδιά της τα μεσιανά δ' άμπελοφύλακας με σανίδια είχε κάμει το καλυβάκι του, τότε που ήταν ακόμα άχτιστο το σπίτι μας κι' άμάντρωτο τ' άμπέλι. 'Αλίμονο στον άναιδη που θα τολμούσε να πατήσει το πόδι του σ' άμπέλι.

'Απ' έδω άτενίζω τη φάτσα του σπιτιού μας με συγκίνηση!

Πέτρινο με τρία πατώματα και μπαλκόνια στο καθένα. Το τριγυρίζουν οι έλιές, θαρρείς θά τ' άγκαλιάσουν, και των φύλλων τους τ' άσπωμα χυσιέται στον ήλιο. Έδλαβικά θυμάμαι τον προπάππο μου που τις φύτεψε με το χέρι του για να μας προστατεύη η άγάπη του. Μισοφαίνονται στα φυλλάματα τα πράσινα παράθυρα των δυο πατωμάτων και τα κόκκινα κεραμικά διαγράφονται στο συννεφιασμένο ούρανό, άρμονικά με το γαλαστό περιβάλλον. Μιά βία τρελή με συνεπαίρνει να μπω στ' αγαπημένο σπίτι άπου έκαμα τα πρώτα βήματα. κι' η μαμά μ' έμαθε ν' αγαπάω το ώραίο στην τέχνη και στη φύση. Μ' αυτό το πνεύμα στολίσθηκε και σιγουρίσθηκε το σπίτι. Περνώ το χώλ με την άρμονικά δψη και διακόσμηση. Δεξιά το σαλόνι, άριστερά το γραφείο του παππού με τη μεγάλη του έπιστημονική βιβλιοθήκη που κεντούσε πάντα την παιδική μου περιέργεια γιατί εκεί άνάμεσα στα βι-

βλία βρίσκονταν και το φλόουτο του. Πίσω από τη σκάλα ή κουζίνα, οι άποθήκες, το πλυσταριό και το σιδερότηγρο και με έξοδο στο λαχανόκηπο.

Οι σκάλες και τα δυο πατώματα σκεπασμένα κάτω με μουσαμά. Το τρίτο πάτωμα έχει τέσσερα δωμάτια και στη σάλα βρίσκεται το φαρμακείο του παππού άπου εργαζόταν τις Κυριακές.

'Ο παιδικός μας παράδεισος στο τέταρτο δωμάτιο άπου ύπηρχε μία παράταξη φορεμάτων και παλαιών αντικειμένων του προπάππου και της προγιαγιάς μας. Είμαστε και μες σάν όλα τα παιδιά που άγαπούν να ψαχουλεύουν τις παλιότερες. 'Εκεί συχνά παίζαμε και θέατρο έχοντας για σκηνή το πελώριο ντουλάπι του τοίχου και χρησιμοποιώντας και τις περίφημες φορεσιές. Θυμάμαι το μωρουδιακό άμαξάκι της μαμάς που μάς ένέπνεε χίλια τρελλοπαίχνιδα.

Τώρα πηγαίνω στο δεύτερο πάτωμα στην παιδική κρεβατοκάμαρα άπου κάναμε ή άδελφή μου και γώ τον πιο ξένοιαστο παιδικό ύπνο στον ήχο του πιάνου που μάς κοιμίζει και μάς ξυπνούσε.

Κάτω μουσαμάς πράσινος, και ρόζ, βαμμένοι τοίχοι, στόρια πράσινα διαφανή άπου ή μαγευτική θέα σχηματίζουν τρία θαυμάσια τοπία ζωγραφιστά.

'Ετσι το πρωί τα μάτια μας άνοιγαν στην έμορφη της φύσης και του ήλιου που μάς άφινε μόνο στη δύση. Να τα δυο κρεβατιά με τις άσπρες φορεματές κουνουπιέρες άριστούργημα της μαμάς. Να το τέτακι ή το πολυθρόνα της γιαγιάς που στο μεγάλο μπουμπουνήτο μάς έλεγε παραμύθια.

'Ενα μικρό γραφείο χωρίζει τη δική μας κρεβατοκάμαρα από των γονέων μας. Είναι το δωμάτιο εργασίας του πατέρα. Σ' ένα πλήθος χαρτιών έφημερίδων και βιβλίων ήταν ώρες άπασχολημένος με τις δημοσιογραφικές εργασίες του. Το καλοκαίρι εργαζόταν στο μπαλκόνι της καμαρούλας αυτής και καμιά φορά παρακολουθούσε τα τρελλοπαίχνιδα μας στον κήπο.

'Ο ήλιος τώρα χάνεται στο κυπαρισένιο δάσος του Καρατζά-Άχμέτ. Με βήμα άργό κατεβαίνει! Οι κινέδες της σκάλας, άριστούργημα ενός παλατιού Τούρκικου, με άποχαίρετούν.

Μπαίνω στο σαλόνι κι' άντικρύζω τα λουλούδια άκούοντας το πιάνο της μαμάς. Το σαλόνι μας έχει τρία παράθυρα, άρκετά για τέτοιο δωμάτιο με χαρακτηριστικό σημείο του 'Ανατολίτικου γούστου για τη φύση. Μοντέρνα έπιπλωση έκτός από το 'Αραβικό σαλονάκι και τα Τούρκικα ντιβάνια. 'Ο τοίχος χώμα φυσικό έλαφρό που άρμονίζεται με τα κάδρα. «Άφνης και Χλόη» ή Μινιόν νοσταλγεί την Πατρίδα της, κινέζικα πιάντα, και οι αγαπημένοι μου σικοί συμπληρώνουν τη διακόσμηση του τοίχου. Το σαλόνι άλλάζει όλη καθ' έποχή χάρις στα μαγευτικά μπουκέτα της μαμάς, που συνδυάζει κάθε μέρα μπουκέτα από καλλιεργημένα λουλούδια, άπου βασιλεύουν τα τριαντάφυλλα. Μπουκέτα από άγρια λουλούδια άπου ξεχωρίζουν τα καραμπάσια του βουνού. Φρέσκα λουλούδια, χορτάρια δροσερά.

Φεύγω με βαριά την καρδιά!

Τ' άηδόνι του Λίστ που παίζει ή μαμά στο πιάνο, τ' αγαπημένο παιδικό μου κομμάτι άντικαλεί στη μνηστική σιγαλιά. 'Ανοίγω την πόρτα.

'Ενα άλλο άηδόνι τραγουδεί στο πεύκο! Δέ θα ξερα νά πω πιο από τα δυο μ' έκαμε να χύσω περισσότερα δάκρυα!

'Ηρωική Φέσσα

✠✠✠

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Πόσο την αγαπώ τη θάλασσα. Θυμάμαι διαν για πρώτη φορά έβαλα τα πόδια μου μέσα στο νερό, τι χαρά που είχα. 'Εφτιαξα πολλά καϊκάκια, το μεγαλύτερο όμως άπ' όλα ήταν καμωμένο από ένα κουτί λουκούμια. Μόλις τ'όβαλα στη θάλασσα το καϊτάκι με τόση χαρά. Θαρρείς πως ήμουν κι' έγω μέσα. Για μεγάλη μου όμως λύπη σε λίγη ώρα βούλιαξε!

Μεγαλύτερη όμως χαρά ένοιωσα σάν έμαθα να κολυμπώ. Οι βαρκάρηδες με κοιτάζαν κι' έλεγαν πως σάν μεγαλώσω θα γίνω σπουδαίος ναυτικός.

Θυμάμαι πως άργότερα είχα φτιάξει ένα άλλο μεγαλύτερο καϊκι μ' ένα κομμάτι ξύλο. Τού είχα βάσει και κατάρτια και κολυμπώντας πήγα να κι' έγω από κοντά. Μιά μέρα έφτασα ως εκεί που άραζαν τα καράβια μα ύστερα το έκαμα άπ' τα μάτια μου.

Τά θυμάμαι όλ' αυτά και σκέπτομαι τις τρέλλες που έκανα και την άγάπη που είχα στη θάλασσα. Μα μήπως και τώρα δεν την αγαπώ;

'Αθηναϊός Φοιτητής

✠✠✠

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Τοτός είναι άρρωστος, ή μητέρα του του βάζει θερμομέτρο, ο μικρός δεν τ'ό θέλει, κλαίει, φωνάζει:

— Βγάλ' το! βγάλ' το!

— Δέκα λεπτά, του λέει ή μητέρα του, και θά στο βγάλα.

— Καλά, άπαντά ο Τοτός: πάρε από την τσέπη μου τη δεκάρα που μου δώσες χτές.

Κλέφτης του 21

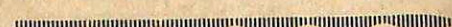
ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξις τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά το 'Εσωτερικόν και δρχ. 40 διά το 'Εξωτερικόν.

Της *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), από τους έκδοθέντας 40 τόμους υπάρχουν οι 39 (διότι ο 1918 έχει έκαντηληθί). Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι των έτών 1894 — 1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932 και 1933 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά το 'Εσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δε το 'Εξωτερικόν δρχ. 35 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*'Αθήναι, 42 δδός Εὐριπίδου
τὴν 3 'Απριλίου 1934*

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμμάτισμο: ζηγίζετέ τα! — Δέν άπαντά σε άπορίες που τις λύνει ο 'Οδηγός των Συνδρομητών: διαβάστε τον!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Στέλνω το φιλή της άγάπης σ' όλα τα καλά μου παιδιά κι' εύχομαι να τα φωτίξω πάντα και να τα όδηγή ή χάρις του άναστάντος Κυρίου. Καλό Πάσχα, παιδιά μου, και του χρόνου! *Κρητικοπούλα*, καλή έπιτυχία στη «Δράκαινα», άπου έχεις τον πρώτο ρόλο. Καί στο «Ψυχροδάβατο» τον πρώτο βέβαια να πάρης, άφού με αυτό το έργο θά δώσης εξετάσεις για πτυχίο της Δραματικής. 'Αλλά ποιός είναι; ή νέα Μαρία ή ή γριά Κυρά-Μπαρκινα; Ρώτησα τον κ. Φαίδωνα και μου είπε πως κι' οι δυο ρόλοι είναι έπισησ δυνατοί, ώστε μπορείς να πάρης όποιον σου ταίριαζει περισσότερο, όποιον μπορείς να δειξή την τέχνη σου καλλύτερα. Κι' έγω αυτό δεν τό ξέρω: άν δηλαδή κάνης καλλύτερα μία γριά ή μία νέα γυναίκα. 'Αφ'ος λοιπόν την έλλογή στέν καθηγγή τη σου, που σε ξέρει καλά.

Λευκάτα, όταν έλαβα το παχαλινό διήγημά σου, ή Σ.Σ.Σ. αυτού του φύλλου ήταν κίόλας τυπωμένη. Το φύλαξα λοιπόν να το διαβάσω με τη σειρά του, κι' άν είναι καλό, δεν πειράζει να δημοσιευθί κι' άργότερα. γιατί Πάσχα είναι... ως την Πεντηκοστή. Κυρίως θά ιδί άν συντομεύσει, γιατί είναι πέρα πολύ έκτενές. Καί κομμάτια που υπερβαίνουν τη μέτρηση στήλη έκαιρετικώς μόνο δημοσιεύω. Μη νομίζετε ότι ή πολυλογία είναι τέχνη: άπεναντί, τέχνη είναι ή συντομία...

Και το δικό σου παχαλινό διήγημα, *Λυσόχαρτο*, τό έλαβα άργά για τό σημερινό και θά τό δώλω στο έρχόμενο. 'Ολα όσα μου έστειλες τά έλαβα. 'Από τά τρία έκείναι, τά δυο δημοσιεύθησαν ήδη, το τρίτο—τά γυνέθλια του σαραντάρη—μου φάνηκε άκατάλληλο για παιδιά. Κι' ή εικόνα που στέλνεις σήμερα, δεν είναι για τη σειρά των «Παιδιών εκ του φυσικού», γιατί δεν είναι φωτογραφία έσταντανέ, αλλά σκίτσο ζωγράφου. Βέβαια, κι' ένα σκίτσο ζωγράφου μπορεί να είναι «έκ του φυσικού», αλλά υπάρχει κάποια διαφορά: τό σκίτσο δεν πστεύεται, δεν πείθει πάντα, ένθ ή φωτογραφία είναι άναμφισβήτητη...

Μεγάλη 'Ελλάς, τό ψευδώνυμο ένεκρίθη και τά ζητηθέντα έστάλησαν. Φιλητέ μου το μικρό Ντίνο. 'Από τις φωτογραφίες, μόνο έκείνη με τό ρολόϊ είναι καλή και την έστειλα να γίνη στο ταχυογραφείο. 'Οστε μπορείς να στείλεις άμέσως τό παιδί να την πάρη, μαζί με τις άλλες δυο που τις φυλάγω.

Είπα πολύ δικαιολογημένη, *Χρυσάφεια Δύσις*, που δεν μου γράφεις πολύ συχνά, άφού υποφέρεις από τό χέρι σου: μου φαίνεται μάλιστα πως δεν πρέπει να τό κούραξης, παρά όσο σου έπιτρέπει ο γυατρός. Την άγάπη του την έβρω πρό πολλού, μου τη δείχνει άλλωστε και τό γράμμα σου με τά τόσο καλά λογικά. Νόστιμη ή φωτογραφία, αλλά τό χρώμα είναι πολύ άνοιχτό και δεν θά γινόταν καλή ταχυογραφία. Οι χρωματιστές εικόνες πρέπει να είναι πολύ σκοδρες.

Σέ συγχαίρω, *Λευκή Καμέλια*, που

στά άρχαία 'Ελληνικά, τό δυσκολώτερο μάθημα, καθώς και στα νέα, πήρες τον άνώτερο βαθμό που δόθηκε στην τάξη σου, και στα νέα μάλιστα ήσουν ή μόνη που τον πήρες. Εύχομαι ακόμα μεγαλύτερη έπιτυχία μεθαύριο. Λυπήθηκα που ματαιώθηκε ή γιορτή σας, έλπίζω όμως να γίνη άργότερα για να μην πάνε χαμένοι οι τόσοι κόποι που κάνατε. 'Ανοίξή τώρα. και' αλλά σήμερα που σας γράφω κάνει άρκετό κρύο...

'Αλήθεια, *Τρεις*, φέτος σάς 'Αθήνας είχαμε πολλά χιόνια. 'Εσύ χιόνι δεν είδες ποτέ σου, άφού γεννήθηκες στην 'Αφρική και δεν ταξίδεψες ως τώρα. 'Ε, βέβαια θά σου κάμη έντύπωση όταν θά πάς καμιά φορά σε βορειότερο κλίμα και θά πρωτοδείης πραγματικό τό θέμα που βλέπεις τώρα μόνο στον κινηματογράφο. 'Αλλά όχι, ποτέ ένα άσπρο χιονισμένο τοπίο να είναι ωραιότερο από ένα πράσινο άνοιξιότικο... Για την άπορία σε παραπέμπω στην έλληνογραφία του προηγούμενου φυλλάδιου, στην άπάντησή μου προς την *Τσαχπινούλα*.

Φαντάζομαι τη χαρά σου και τό καμάρι σου, *Φίλημα Σινάς*, που οι βαθμοί που πήρες στους διαγωνισμούς «κυμαίνονται μεταξύ 9 και 10» και που πέρασε όλα τά άγόρια σ' αυτή τη δύσκολη τάξη, την έκτη Γυμνασίου. Μπράβο, κι' έγω χάρηκα πολύ. 'Αλλά γιατί στη Φυσική να σε περνούν; Μου φαίνεται περίεργο, γιατί αυτό τό μάθημα είναι τερπνότατο και καθόλου δύσκολο για σένα που έννοσις τά Μαθηματικά—ή μόνη του δυσκολία—άφού κι' ο' αυτά θά πήρες 9 ή 10. Είπα στον κ. Φαίδωνα για τό άσημάχαρτα κ' έπιφυλάσσεται νά τά δοκιμάση σε πρώτη εδκαίρια.

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, *Κόρη του Βόλγα*. Το ψευδώνυμο ήταν έλυσθερο και σου τό ένέκρινα. Βέβαια που τώρα είναι ικανή να μου γράφης και να λαβαίνης μέρος στη Σελίδα και σ' όλους τους διαγωνισμούς, άφού πηγαίνεις στην Ε' Γυμνασίου και είσαι από τις καλλύτερες μαθήτριες. 'Αφίνω δά ότι με παίρνεις πέντε τώρα χρόνια. Κι' από πρωύτερα θά μπορούσες νάχες άρχίσει. 'Αλλά... κάλιο άργά παρά ποτέ.

Πολύ μου άρεσε και τό δικό σου γράμμα, *Μόννα-Λίξα*, κι' έλπίζω, άν όχι τώρα που έχεις τόσα μαθήματα, τό καλοκαίρι τουλάχιστο να μου γράφης τακτικά. Ναί, ήταν καιρός, άφού είσαι συνδρομητρια τέσσερα τώρα χρόνια. Εύχαριστώ για τά καλά λόγια. Τη «Ζωή του Θραύλου», τό σχολικό περιοδικό σας, δεν τό είδα, φαντάζομαι όμως πως θά είναι πολύ όρατο, άφού λάβατε τόσα συγχαρητήρια για τό πρώτο φυλλάδιό. Τό τυπώνετε ή κάνετε λίγα αντίτυπα με γραφομηχανή;

'Η *Γλυκειά Παρηγοριά* μου άναγγέλλει τους εύτυχισμένους άρραβώνες της άγαπητής μας *Μελαχροινής 'Ονειροπόλου* με τον κ. Χ. Στεφανόπουλο, κι' αυτόν από τη διαπλαστική οίσογένεια, άδελφό της παλιάς μου φίλης *Ζακελίνας* κι' έξάδελφο της *Πριγκίπισσας των Δολλαρίων*. «Σ' αυτόν τον άρραβώνα—μου γράφει—ήταν και πολλά Διαπλαστόπουλα, καλεσμένοι της νύμφης και του γαμπρού: ή *Πριγκίπισσα*, τό *Λυσόχαρτο*, ή *Κόρη των Φαίδων*, ή *Κορφατοπούλα*, ή *Δανάη* κτλ. κτλ. 'Η νύμφη ή καίμένη έπιθύμησε, όπως μάς είπε ή ίδια, να ήσουν και σ' άπαρθε και ο κ. Φαίδων που τον αγαπάει έκαιρετικά...» Δεν πειράζει. Και μες την άγαπούμε τόσο, που χαρήκαμε νάμαστε και κι' α' δ'λη μας την καρδιά

της εύχόμεθα να πραγματοποιηθούν όλα τά όνειρα που κάνει για τη νέα της ζωή. Λίγο πρόωρα, *Κρινάκι*, άρχισες να παραπονιέσαι για ζέστη, γιατί τό κρύο ξαναγύρισε. Καί καλύπτεται, γιατί άλλοίμονο άν άρχιζαν οι ζέστες από τό Μάρτη και πήγαμε «κρεσέντο» όλο τό καλοκαίρι... Εύχομαι έπιτυχία στους διαγωνισμούς. Βέβαια στο σχολείο σας θά είναι δυσκολότερο άφού τους κάνετε ενώ εξακολουθούν και τά μαθήματα. Τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω με τη σειρά του.

Εύχαριστώ για όλα, *Σαπουνόφουσα*. Δεν είναι παράξενο που φέτος δεν έχεις τόση όρεξη για «στιχουργία», γιατί πολλοί ποιηται παθαίνουν τό ίδιο, πότε δηλαδή τους πάντες ή προκοπή, και πότε ή τριμπελιά. 'Αν αυτό είναι κακό για κάθε άλλη εργασία, για την ποίηση δεν είναι, γιατί μόνο όταν έμπνέεται κι' έχει όρεξη πρέπει κανείς να γράφη—ποτέ με τό στατικό—ούτε είναι άνάγκη να γράφη όλοένα... Ναί, είδα στις έφημερίδες πως τώρα γίνονται έρανοι για την προτομή του Καραβίτσα, του μεγάλου μωραϊτή διηγηματογράφου. Νομίζω μάλιστα πως θά στηθούν δυο: μία στα Δεκαίνα, την ιδιαιτερη πατρίδα του, και μία στον Πύργο της 'Ηλείας. 'Ετσι έχεις άκούσει και σ'!

Σού έστειλα, *Παπαρούνα*, ό,τι έξήτησες. 'Αλήθεια, πόσον καιρό είχες να μου γράφης! 'Αλλά κι' ή άναβολή, τό σημερ' άδριο, δεν είναι ένα είδος τριμπελιάς;... Τά πράγματα έκείνα τά έχασες κατά σύμπτωση κι' όχι γιατί είπες πως εσύ δεν χάνεις τίποτα ποτέ. 'Η παροιμία «μήν πετς μεγάλο λόγο» έχει άλλη έφαρμογή, άλλο νόημα. Είναι μάλλον συμβουλή σ' έκείνους που μεγαλουργούν, που καυχούνται, όχι για τυχερά, αλλά για πράγματα που έξαρτώνται από την ικανότητά τους και που ύστερα δείχνεται πως δεν μπορούσαν να τά κάμουν. Θά πής, και για να μη χάνη κανείς τά πράγματά του, χρειάζεται κάποια ικανότης, κάποια προσοχή. Συμφωνώ, δεν πιστεύω όμως πως άποβάλλει αυτή την ικανότητα άμα πη «τό μεγάλο λόγο»...

Καλά έκαμες, *Φιρίνα*. 'Οταν έχης να μου πής κάτι τι, δεν είναι άνάγκη να περιμένης ως ν' άπαντήσω στο προηγούμενο γράμμα σου. 'Αλλά γιατί έχεις προλήψεις; Πιστεύεις, αλήθεια, πως έπειδή «τρώνε με τό μάτι» τό καινούργιο σας σχολείο, που είναι πραγματικώς μεγαλοπρεπέστατο, παθαίνουν οι άνθρωποι του; 'Α, μπά! σύμπτωση ήταν οι τρεις άλεπάλληλοι αυτοί θάνατοι μέσα σ' ένα χρόνο. Μπορεί να περάσουν τώρα και δέκα χρόνια, χωρίς να παθώνη κανένας, ούτε από τους πιο γέροντες συμβούλους.

Κι' άλλοι διαπλαστικοί άρραβώνες. Καθώς μου γράφει ή *Μυρέλλα*, άρραβωνιάστηκε ή άδελφή της, ή άγαπητή μας *Αφροδίτη της Μήλου*, μ' έναν καλό νέο που ήταν κι' αυτός Διαπλαστόπουλο. Μά κι' ή ίδια μου τόγραψε και τη συγχαρήκα, μου έλεψε μόνο ή λεπτομέρεια πως κι' ο άρραβωνιαστικός είναι παιδί δικό μου.—Παρακάτω, ή *Μυρέλλα* μου γράφει για τη χαρά που έχει τώρα έλληνογραφώντας με, πολλά καλά Διαπλαστόπουλα και πόνοντας τόσο όρατες φίλες από μακριά.

Πολύ χάρηκα, *'Ηρωική Φέσσα*, για όλ' αυτά που μου γράφεις, προπάντων που τώρα είσαι ευχαριστήσιμη και αισιόδοξη. Είπα στον κ. Φαίδωνα πως γράφεις και θεατρικό έργο, αλλά δεν βρίσκει να είναι αυτό καμιά «λόξα». 'Αφού βρήκες ένα θέμα που τόσο σ' έδινάφερε και σε άπα-

(*) Πικραμυγδαλιά τούρκικα λέγεται («Ατζιμπαντζή»). 'Ετσι λεγόταν και το μέρος που ήταν γεμάτο πικραμυγδαλά. Γι' αυτό έτσι λέγαμε και την έπαυλή μας «Πικραμυγδαλιά».

σχολεῖ, καθόλου ἀπίθανο νὰ τὸ γράψῃς καλὰ καὶ νὰ βγῇ ἐνα καλὸ ἔργο. Ἀλλὰ κ' ἂν ἀποτύχῃ, τί χάνεις; Δὲν διασκεδά- ζεις πού τὸ γράφεις;

Ὅταν εἴμαστε μεταξύ μας, Σπρίγξ, μπο- ροῦμε νὰ μιλοῦμε καὶ γιὰ τὰ ἐλαττώματά μας, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ αὐτὸ κατηγορία τῆς πατρίδας μας. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ξενομανεῖς—ἀλήθεια—πού ὅλα τὰ ἑλλη- νικὰ τὰ βρίσκουν ἄσχημα κ' ὅλα τὰ ξένα ὠραία, καὶ μιλοῦν μὲ περιφρόνηση γιὰ τὴν πατρίδα μας, πού φαίνεται πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦν καθόλου. Ἔ, αὐτοὶ εἶναι μι- σήτοί.

Μέρτζια, Τρελλούλα καὶ Ξανθὴ Γό- ησσα, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σας. Θὰ εἶδατε τὴν ἐγκρίσιν τῶν ψευδω- νύμων σας. Καὶ τώρα ἐλπίζω νὰ μὴ γρά- φετε συχνά, κ' ὄχι κ' οἱ τρεῖς μαζί, ἀλ- λά καθεμιά χωριστά.

Ροδανγὴ, πού σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ἐσοπάθωμα—καὶ **Μυρτίλλη**, καὶ τὰ δικά σας ὠραϊότατα γράμματα διάβασα μὲ με- γάλῃ εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ ὁ χώρος δὲν ἐπι- πεῖ νὰ σὰς ἀπαντήσω μὲ περισσότερα. Ἀρ- κεοῦντε λοιπὸν σ' αὐτὰ καὶ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα- νυνώται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανυνώμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἄγρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέας Ψευδώνυμα: Ἡρώς τῆς Ἀ- ρόνας, ἄ. (12). Ἀφρικανοπούλα, κ. (ΚΒ).

Ἀνανυνώσεις Ψευδωνύμων: Θά- λης Βλαστός, ἄ. Γλυκεῖα Ἀνάμνησις, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί- λους τῆς: **Πρίγκιπα Σεργίν** (ἔστειλα ὃ τετραδία: πὲς στὴν ξαδερφούλα σου πὼς δὲν ἔλαβα οὔτε γράμματα τῆς οὔτε χρήματα γιὰ συνδρομὴ πὼς τὰ ἔστειλα, μὲ ταχυ- δρομικὴ ἐπιταγή;) **Δεσποινίδα Ροκοκό** (εὐχαριστῶ πολὺ πού φροντίζεις γιὰ ἐσο- πάθωμα, ἀλλὰ δὲν ἦταν λόγος νὰναβάλ- λης νὰ μὴ γράψῃς πὼς πῆγε ἡ γιορτὴ σας; φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα λάβει τὸ ἐπι- στραφέν φυλλάδιό τῆς κ. **Κ. Γ. Α.** καὶ τὴ διέγραφα ἀφοῦ ἔλαβα τὸ γράμμα σου) **Πύρρον** (περιμένω νὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ σχο- λικὴ παράστασις τὸ δρᾶμα πού διαλέξατε εἶναι πραγματικῶς ὠραῖο καὶ πατριωτικόν) **Ἀγγὴν** (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ Αἰγι- νήτη καὶ τὸ μνημόσυον τῶν τριῶν καθη- γητῶν τῆς Νομικῆς) **Σ. Σαμαράκη** (μέ- νεις στὸ Χαλάνδρι, δὲν εἶν' ἔτσι; πρέπει λοιπὸν νὰ λαβαίνῃς τὸ φυλλάδιο τακτικὰ κάθε Δευτέρα, τὸ πολὺ Τρίτῃ ἂν τὸ λα- βαίνῃς, ὅπως λές, «κάθε δεκαπέντε μέρες» — καὶ βέβαια δυὸ ἐβδομάδων φύλλα μαζί — δὲν φταίω ἐγὼ ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖο κ' ἔτσι πρέπει νὰ κάμῃς τὰ παρόπονά σου) **Μαριμένο Τριαντάφυλλο** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν; χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου καὶ περιμένω) **Μαγεμένη Ψαροπούλαν** (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα μ' εὐχα- ρίστησε πολὺ· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν) σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὀδηγὸ γράψε μου) **Κλαίλιαν** (τὸ ξέρω, στὴν Κέρκυρα δὲν χιονίζει πολὺ συ- χνά· καμμιά ἐνόχλησις, ὅταν ἔχῃς νὰ μὴ ζήτησῃς τίποτα· σοῦ ἔστειλα τὸ πρῶτο φυλλάδιό τοῦ 1932) **Ἰταμένον Ἀετόν**, **Ἰσιδα, Πυραμίδα τοῦ Χέοπος** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Μαρτίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύ- σεῖς τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 7 Ἰουνίου.

208. Τριπλοῦς Στοιχειόγραφος

Ἄν θῆς νὰ μὴ μ' αἰσθάνεσαι,
Μοῦ ἀλλάξεις τὸ λαϊμό,
Κι' ἔχεις ἀμέσως νόστιμο
Νὰ φᾶς θαλασσινό,
Ποῦ θὰ τὸ κάμῃς σύνδεσμο,
Ἄν τ' ἀποκεφαλίσῃς,
Καὶ πάλι, κατὶ δεικτικό,
Ἀκέφαλο ἂν τ' ἀφήσῃς.

Πυγμάχος

209. Μεταγραμματισμός

Τ' Ὀμικρον τὸ κάνω Ἰῶτα,
Μέταλλο κοινὸ ἦταν πρῶτα,
Ἀλλὰ τώρα βλέπουν ὅλοι
Μιά πολὺ γνωστὴ μας πόλη.

Πυγμάχος

210. Ἀναγραμματισμός

Ἦταν καλὸς καὶ ἅγιος
Τὸν ἀναγραμματίζεις;
Κλεινὼν Ρωμαίων ὄνομα
Ἀμέσως σχηματίζεις.

Πυγμάχος

211. Κερυμμένον καὶ Ἀντεστραμ- μένον Κυβόλεξον

1. Νὰ μὴ συναναστρέφῃσαι;
2. Ὁ ἀράπης δὲν ἀσπρίζει.
3. Ὁ Θησεὺς ἠχημαλώτισε τὴν ἀμαζόνα.

4. Ὁ Ζεὺς ἦτο σύζυγος τῆς Ἥρας.
Εἰς ἐκάστην τῶν ἀνωτέρω φράσεων εὐρίσκεται, ἀναγινωσκόμενη ἀντιστρό- φως, ἀπὸ μία λέξις ἐκ τῶν τεσσάρων αἱ ὁποῖαι θάποτελέσουν τὸ Κυβόλεξον, ὅπου θάαναγινώσκονται καὶ ὀριζοντίως καὶ καθετίως.

Λυσόχαρτο

212. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Πόλις τῆς Εὐρώπης
2 1 3 6 7 5 8 = Ἐπίθετον
3 4 2 1 1 7 1 3 = Ὀροσειρά
4 5 1 5 8 = Αἰσθημα
5 8 7 5 8 = Ἐπίθετον
6 3 5 8 = Οἱ πολλοὶ
7 8 4 3 1 7 3 = Κράτος τῆς Εὐρώπης
8 2 6 3 8 = Μετεωρολογικόν

Δανάη

213-217. Μαγικὴ Λέξις

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν συνεχῶν γραμ- μάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἄλλης λέξεως, σημαίνουσιν χρο- νικὴν μονάδα καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματι- σμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

λίθος, Ἄρης, πόλις, νοτιάς, Ἰδρυσις

Λυσόχαρτο

218. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ὁμοιομόρφων Φωνηεντολίπων

ΔΣ

Εἰς τὰ δύο αὐτὰ σύμφωνα νὰ προ- στίθενται ἐκάστοτε τὰπαιτούμενα φω- νήεντα ὅστε νὰ σχηματισθοῦν ἐπτὰ λέξεις σημαίνουσιν:

1, Προδότῃν 2, Τόπον σποτεινόν 3, Μέρος τῆς οἰκίας 4, Τὸ ἀντίθετον τοῦ πικροῦ 5, Ἀργοναυτήν 6, Συνώνυμον τοῦ ὠραίου 7, Κάτοικον χώρας τῆς Παλαιστίνης.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἀπο- τελοῦν ἑλληπιοσύμφωνον τοῦ τύπου

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Λυσόχαρτο

219. Μικτόν

μ - 80 - μ - 80

Λυσόχαρτο

220. Γρίφος

χα	χα	χα	χα
Ἡ Α'	τι	καίει	τι 1η
χα	χα	χα	χα
χα		χα	χα

Λυσόχαρτο

221. Γρίφος μονολεκτικός

ος	ος
ος	ος
ος	ος
ος	ος

Πυγμάχος

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 263 Διαγωνισμ. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 4

35. Κωμικός (κώμ' ἢ Κῶς).—36. Κρό- νος-ὄνος.—37. Πίνδος-Ἰνδός.—38. Πα- ρά-ἄρπα.—39.

Θ Α Λ Α Σ Σ Α 40. ΙΟΡΔΑΝΗΣ
Α Α Ε Μ (ὄρνις, ράδιον, Δα-
Λ Α Β Α Ρ Ο Ν νία. Ἀδης, ναός,
Α Α Α Η Ἡσαΐας, σινίς).—
Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ 41. Ἡ Ἑλλάς εἰ-
Σ Ο Ι Ι ναι κράτος τῆς Εὐ-
Α Μ Ν Η Σ Ι Α ρώπης (Ἡ ἀνά-
γνωσις ἀριστερόθεν κατὰ στήλας ἐκ
τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω ἐναλλάξ).—
42. ΑΙΣΧΙΝΗΣ (Ἀγχιόλαος, Ἰθάκη,
Συρακοῦσαι, Χάγη, Ἱερραμίας, Νικίας,
Ἡλεία, Σπερχειός).—43. Στερονή μου
γνώσις, νὰ σ' εἶχα πρῶτα.—44. Ὁ Αἰ-
νίας ἦρος ἦτο ἐκ Τροίας (ο ἐν Ἰάς,
οἱ Ρῶσσοι, τὸ ἐκ τρία ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι- χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—243]

Προκυρήσσομεν μηνιαῖο διδραχμο δια- γωνισμὸ τοπεῖων καὶ ἡθοποιῶν. Βρα- βεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις: Πόστ-Ρεστάντ, Κέρκυ- ρα, διὰ Μαργιολάνι, Ξανθὸ Ἀραπάνι

[ΔΔ'—244]

Διαπλασσοῦλα-ες ἔνα τετραδιάκι πε- ριμένον ἀπὸ ὄλους-ες. Στείλτε: Κο- βότσον, Μυτιλήνη Τρόπα στὸ Νερό

[ΔΔ'—245]

Ἀλληλογραφῶν, ἀνταλλάσσω ἡθοποιῶς- κάρτες μὲ Διαπλασσοῦλες 14-18 ἐ- τῶν. Δ/σις: Κύριον Νικόλαον Κανδύλην, Κοζάνην, διὰ Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν

[ΔΔ'—246]

Ἀποκαλύψεις: Ζῶζος = Σ. Δρόσος, Πρίγκιπισσα τῶν Δολλαρίων = Ἰωάν. Μυτιληναῖον. Μποῦμι!

Παῦλος Αἰμίλιος, Κοκός

[ΔΔ'—247]

Ἀγαπητέ μου, Ταξιδιώτη, δέξου ἀκό- μα ἓνα εὐχαριστῶ γιὰ τίς περιποιή- σεις καὶ τὴν καλὴν συντροφίαν πού μοῖκανες στὸ Ζαχαζίκ. Ἐχὼ μείνει ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν γνωριμία σου. Τάσος Δούζης

[ΔΔ'—248]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασσοῦλα-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: Κυ- ρίαν Φραντζεσκοῦλαν Ν. Κυρτάτα, Στενίε- Ἄνδρου. Παντοπούλα τῆς Ἀνδρου